Visbok.

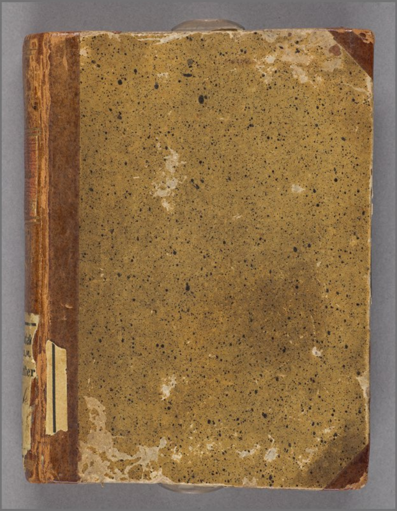

Handskrift // HS / Vs22

Tillkomstår 16??
Digitaliserad år 2020

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Visbok.

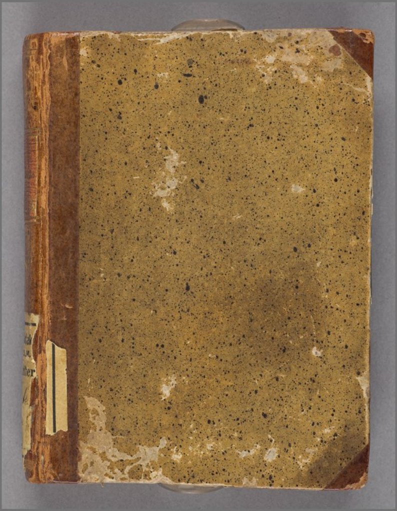

Handskrift // HS / Vs22

Tillkomstår 16??
Digitaliserad år 2020

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

...ek
...M.
...ifter

Vs 22
174 81

Wise-Bok.

Wak up mijn siell och gif wäll acht
Och merck hwadh är j krubbon lagdt
Hwy är thy ther Barnh som förnäst
Mijn kära herre Jesu Christ.

J war wäll kommen hem till wår
Som tu ingen syndare försmår
Medh kommer J elendh hijtt till migh
Huru skall iagh nogsam tacka tigh.

Ach herre tu, som skapt all tingh
Huru ärtu worden nu så ringh
Att tu ligger här på höö och strå
Thet ox och åsne äta må.

O wore werlden tusendt fåldh
Medh gull och pärlor prydd och båldh
Så wore hon doch ringh och kleen
Tigh som altingh förmåår allen.

Thet sammit silke och gylden styr
Är gräss och höö o herre dyr

Ther på thu koningh starck och ryck
Regerar Jord och himmelrijck.
Thet hafwer nu så behagat tigh
Sanningen att förkunna migh
All wärldzligh rykdom prål och pracht
För tigh ey dugher eller hafwer macht.
Ah Jesu käreste herre min
Thör tigh uthi mitt hiertte skrijn
Een koningh och ifrå migh ey wijck
Lätt migh aldrigh förtörna tigh.
Ther på will iagh mz glädie gå
J nödh och lusth fast medh tigh stå
Och siunge tigh af hiertans grundh
Medh frögd alt till min sidste stundh.
Låff prijs skee gudh i högste tron
Som skenker oss sijn ende son
Ther glädh then Engle skare klaär
Önskandes oss saligt nytt åår.
AMEN.

Aff himmell kam then Engle skaar
Wardh arme heerdar vppenbaar
Och sadhe att en konungh wardt
Födht och lagdt nedh j krubbon hårdt.
J Bethlehem then Dawidz stadh
Som Micha thet Prophetherat hadh
Thet är then hielten Jesus Christh
Edher ende frelseman förvisth.
Frögder eder och glädher eder medh all macht
Aff edhers hiertans grundh och krafft
Ty födder är edher kött och blodh
Gudz son edher bredher ewigh godh.
Hwadh kan nu synden eller dödh
Helwetet diefwlen eller nödh
Edher göra ty Jesus Christ
Förderfwat hafr theras list
Han will sin bredher fast bijstå
Som sigh vill hånom hålla må,

Och fechta för sin Christenheet
Och glädhie j himmel j ewigheet.
Lare in alle oförskreckt
Ey Järe wärdens hemlig flecht
Och tackar gudh till ewigh tijdh
Han är edher bådhe godh och blijdh.

Ifminne j Brwdhahws.

Man gledz medh mykin froma
J thetta brwdha hws
Ther gästerne äre satte
Och brinna högha liws
Brwdhen sitther på bäncken
The gåå på gålwedt och skäncke
Och tappe och j krusset bijr.
Doch skall hwar man betäncka
Och hwar och een medh sigh
Hwadh glädhen hafwer att werka
Som brwkes j hwar bijj

Man

Man drincker, gräder och dantzar
Jungfrur medh höghe kranstar
Och göra sigh lustigh och gladh.
Moses som war gudhs eghen man
J sijn förste Boock
Schreff genom Propheliam
Huru Gudh först werlden skoop
Himmelen medh Astronomiam
Jorden medh Cosmographiam
J sex rodhe Dygum.
Om sidher på then sitte dagh
Nodh werlden fulbordat
Gudh sijn ord till en iord klump gaff
Och så war menniskian giordt
Gudh månde j hennes näsa
Sijn eghen anda inbläsa
Hon blef Gudh belethe lijk.
All tingh i werldhenne ända

Hat Gudh vnder Adam
The dödha och quicka
Them skulle han gifua nampn
The nämpligh och the diure
Hwar af sijn artt och nature
Ther till hadhe han förstånd.
All diur war gamsla lijke
Och parr om paarom sigh
Män Adam i sitt släkte
war en thy grundde han sigh
Han månde j sårgen wara
Ty han hadhe ingen maka
Som han wille hålla sigh till.
Thet lette sigh gudh behaga
Aff Gudhs guddomliga krafftt
All menniskligh sörgh bårttaga
Som han hadhe wisserligh skafft
Och sadhe medh orden rene

Man

Man är thy gått wara allena
Thy giorde han hånom en hielpp.
Strax kom på Adam en Dwall
Aff Gudz guddomliga macht
Han lågh som han hadhe såffwedh
Till ther hans hielp war skapatt
Gudh nampn vdaff hans sidha
Ett reffbeen vthan all qwidha
Och giorde en qwinna ther aff.
Gudh fadher sielff på samma stundh
Them strax till hopa gaff
Och förstadhe medh then ordin
som håls än nu j dagh
Och sadhe medh thenna ordin
wäxer till och vpfyller Jorden
Och hwart annars woo.
Ther nu så man och qwinna
sigh gifwa j samma ståndh

J kärleken och wosinne
Gudh ordh the göra bånd
Man dricker Danzar och qwädher
Medh rikeligh spijs sigh nähr
Then stundh skeer Gudi prijs.
Bidhiom gudh af hiertans grundh
För thetta hions lagh
Att Gudh them alltijdh gör bijståndh
Som ecktar nu j dagh
J kärleek fröjd och fromma
Gudh gifwe them Barn och blomma
Ther till ett ewigt lijff. Amen.

Siunger såsom säll är then man som fruchtar Gudh.

Then klara sooll nu skijner frij
Gladeligh af sömpn uppstånde wij
Gudhi skee låf som j thenne nath
Beskermadhe frå all [illegible] macht

J dagh

Idagh bewar oss Jesu Christ
Frå synd och skam och Sathans list
Latt thine helge Engelr skare
Wåre wechtare ware och oss bewara.
Att righ wårt hierta lydha kan
Ditt ordh och aldrig göra motståndh
För ögon att wij righ haffue må
Udi alt thet som wij stå vppå.
Lätt framman wäll wår gärningh all
Som hwar af oss vthrätta skall
Så att wår arbett möye och flijth
Till låf och prijs righ blifwer altijdh. Amen.
Christe san dagh sens liws och sken
För righ allt mörcker förswinner hen
Tu lyser oss af fadren grant
Och äst san liwsens predicant.
Ah herre bewara tijn vthe barn
Vthi thenna natt för fiendans garn,

Lått oss så i tigh haffua roo
Att wij för Satan säkre boo.
Thå ögonen wår få theras sömn
Thet hierta till tigh wakar i dröm
Halt öffuer oss tin högra handh
Att wij icke falle i syndenes bandh.
Wij bidhie tigh O Herre Jesu Christ
Bewara oss wäll för dieffuulsens list
Som effter wår siäll medh all syn macht
Trengtar och lengtar bådhe natt och dag
Tij wij doch tin arffuedele fåår
Dyrt köpte igenom thin blodhiga såår
Medh fadherens ewiga rådh och dom
Thå wij tigh skenckte wore till egendom.
Befäll igenom thitt kraftiga ordh
Thin engell bewaka thin arma hiordh
Sändt oss och så thina saliga wacht
Emoth fiendans list och alla macht.

Så

Så sampnas wij vnder titt helga nampn
Medhan wij äre stadde i godha sampn
Högh wärdiga helga Threfaldigheet
Ware loff, prijs, ähra i Ewigheet. Amen.

Een loffsång effter måltijdh.

Tacker herrano som är ganska blijdher
För sin barmhertigheet i alla tijdher.
Then oss sijna godha milda gåffuor
Sampt medh all creatur så wäll begåffuar.
Låffsiunger herrano ganska innerliga
Låff, prijs, ähra och tack Ewinnerliga
Tij han rätt som en mild barmhertigh fadher
Oss sijne älende barn födher kladher.
Hiälp gudh att wij tijn godheet wäll betrachta
Och på thin helga budh och wilia wachta.
Send thin sonda son wår herra Christum
Hijtherr tröst och salligheet in för thin thron.
Oss till stoor frögdh och så till myken gamn
Ther till siunge wij nu af hiertat Amen.

En Psalm effther Måltijdh

Nu wilie wij Gudh fadher siunge
Låff och tack enfaldeligen, för hans
spijs och drick, som han oss allom hafr
beredt, hånom skee loff prijs j ewigheet.
O Herre Gudh hielp oss uthaff
all nödh, tu som hafwer oss igen löst,
Gör oss beredt, till att loffua thitt helga
namn i Ewigheet. Amen

Nu wele wij Gudh son siunge &c
Nu wele wij then helge ande &c

Een annan psalm eller tacksäyelse effther Måltijdh.

Siunge wij aff hiertans grundh
loffue Gudh alt medh wår munn
Hijn mildheet han oss bewijser
När han oss så rijkeligh bespijser
Såm han diur och fåglar näär
Så han oss wår födho beskäär

Ther

för än iagh hadhe troot, att han skulle mygh [illegible]
Som iagh hadhe kärest öffner alla
Så lönligh bär hoon then sårgen [illegible]
Nw är iagh allena som fåghell på lilia täppe
Sårghen är kommen vthi mitt bröst
Och all mijn gledhie är bårtt
Så lönligh bär hoon then sårgen
Nw är iagh allena som fågell på lilio qwist
Sårghen är kommen vthi min bröst
Och all min gledhie haffuer iagh mist
Så lönligh bär hoon then sårghen
Nw är iagh allena som fågell på lilie Roott
Sårghen är kommen vthi min bröst
Och aldrigh dagh får hon ther bårtt
Så lönligh bär hoon then sårghen
Man håller honom för een hoglynnigh swen
Såm bygger sin hws vppå Isen
Isen smelther bårt och huset flyther bårtt

A. III. 36

Aff skadhanom tå bliffner man wyser
Så lönligh bär hoon then sårgen s.
Nw är iugh sam een fågell, som bygger syn
hwr vppå een qwist
Så långt ifrå byr, så langt vy j skyr
så långt ifron wenner och frender
Så lönligh bär hoon then sårgen.
ngen ... på vngerswens ordh
...igen på then litzle the seye
Så mykit aff een falske grund
Een fatigh Jungfrw till att swike
Så lönligh bär hoon ther sårghen
wydh sigh allena. Amen

Swennen haffuer sigh een Jungfrw troo-
lofftnat
Een sköne och een Ryke
Skulle man leitha alle lander åmkringh
Man finner icke hennes lyke
Men henne grör löffnet och linden till.
Swennen

Afzl.
s. 4. Jorns.
II, 231.

Swennen sågh genom fenstret vth
Thet rägner och thet yrer
Ingen Jungfru hafwer han så kär hadhe
Han wilde J regnet wth rijdha
Men henne gör löfftnet och linden till.
Årligt war thet om Mårgonen
När soolen skijnte så wijdha
Han sadlar sin hest och spåvar sin foott
Vtant achtar then Swennen att rijdha
Men henne giör löfftnet och linden till.
Swennen han rijdher J Roosenne lundh
Han binder sin hest så stilla
Han gick sedhan J förston in
Och hadhe bådhe sök och qwijdhe
Men henne giör löfftnet och linden till.
Swennen han gåår J stufwon in
Han hadhe bådhe suk och qwijdhe
Ther satt een annan vngersuen
Och hadhe Jungfrun hoos sin sijdhe
Wh.

Men henne grör löffnet och linden till.
Rydh bårt rydh bårt fager vngerswen
Tw gör migh ingen grwydhe
Thet skall then swennen haffna som före
Han torde J regnet vthrydhe kom fram
Men henne grör löffnet och linden till
Rydh bårt rydh bårt fagher vngersuen
Tw gör migh ingen grwydhe
Thet skal then swennen hafna som före kom
J natt lågh han hoos min sijdhe fram
Men henne grör löfnet och linden till.
Rydh bårt rydh bårt fagher vngersuen
Tw gör migh ingen harm
Thet skall then sennen hafna som före kom
J natt lågh han vppå min arm fram
Men henne gror löfnet och linden till.
Swennen kastadhe sin hest åmkringh
J lenrlior och andra små kroker
Jagh hafuer ike welat för mijhit gått
Thin

Then Jungfrun hon skulle migh så möta
Men henne giör löfnet och linden till.
Rådhe will iagh hwar vngersuen
Som sigh hafuer achtat att gifie
Hon sadle sin hest han spåre sin foott
Thant skall han achta sin tydhe
Men henne giör löfnet och linden till.
Rådhe will iagh hwar vngersuen
Som sigh hafuer achtat att gifie
Han gifue aldrigh för sin gåfuor wth
För som han weeth Jungfrunes wilie
Men henne giör löfnet och linden till. Amen

The örther the äre vthsprånge ×
J marken så margefald
Jagh weeth een höfsike Jungfru
Min gledie hafuer hoon i sin wåld.
Hoon kan migh meer gledhie att göre
Ähn alt vthi werlden är

Se Arwidsson, III. 77.

Antingen medh pipor och Drumbor
Eller medh andre lustigh spääll.
När hoon sigh till migh wänder
Sin öghon hoon till migh slår
Aff gledie kan iagh åtherwenda
Och all min sårgh förgäår.
Jagh togh henne så frimteligen vthi min fam
Och tryste henne wedh min bryste
Ty fruchtade iagh för then falske iagaren
Och ey för hans arga list.
Then tijdning fick iagh så hasteligh
Att wij skole skiliar åth
Thet wethe gudh fadher af himmelrijke
Thet giorde migh inthet gått.
Hoon bögde sigh nedh till Jorden
Jagh tenckte hoon skulde döö
Min hierta hoon wille sprenkiar
Och aldrigh war iagh J större nödh.
J

I sörien icke alt så swåre
Min alt som hierteligh käre
Jagh haffner på min tro och ähre
Och will komma snart igen.
O herre godh fadher J himmelrijk
Alt medh sin Engle skare
Befaller iagh min käreste J wåld
Så farer nu wäll iagh gånger J fremmande land
4. Ther ståndher ett slått J gröne lyndh
Man kallar thet fållet så större
Thet är kringmurath medh marmorsteen, y
Beguten medh gullet så rödhe.
Alt innan thet slått ther ståndher itt trä
Man kallar then linden så sköne
Ther siunga the nöchter gaall små, y,
The siunge hwar efftär sin snille.

4 Aftr. i sr. Joms. III, 9.

Icke twingar migh then nächter gaall små
Som sjunge hwar efter sin snille
fast mere twingar migh then gålle snö
Som faller på wäghen så wijdha.
Icke twingar migh then gålle snö
Såm faller på wägin så wijdha
fast mere twingar migh then lönligh sårgh
Som är j mitt hierta inne.
Icke twingar migh then lönligh sårgh
Som är j mitt hierta inne
fast mere twingar migh then ståltz Jungfru
Som är min hierteligh käre.
Icke twingar migh then staltz Jungfrw
Som är min hierteligh käre
Men hullden som mister sin fulwoghen wän
Han gåår honom aldrigh af sinne.
Emillan bärgh och diupe daler
Ther falla så starcke strömer

Men

Men hwilken som mister sin fullwogen wän
Han gåår honom aldrigh af hiertat :

Här gåår een dantz på sunnan hålm Afskr. i S4. Tom. II, 410.
På hwitan landh
Här dantzar Ittnär Jonsson
Wedh drottningens handh
Brant kennen J Ittnär Jonsson.
Minnes J danske drottningh
Hwadh tå war tijdh
När som wij gifte wår dotter
J Swergies Rijk
Brant kennen j Ittnär Jonsson.
Och när wij gifte wår dotter
J Swergies landh
Medh rödhe gull kronå
Och myken brandh
Brant kennen j Ittnär Jonsson.

Och thet war dantzske Konungh
Wnder sin skijn
Hwadh är thet för een man
Som danthar medh drottningen myn
Brant kemmen i Istnar Jonsson.
Swaradhe een lithen små drengh
Som honom tiente näst
Thet är Istnar Jonsson
Honom kemmen J bäst
Brant kemmen i Istnar Jonsson
Så drick nu Istnar Jonsson
Och gör tigh gladh
Jagh will tigh letha vphengia
Om mårgon dagh
Brant kemmen i Istnar Jonsson
Sarck haffne Istnar Jonsson
Han war icke rädd
Han springer sigh i skijpet in
Medh

Medh Jernan klädd
Brant kennen i Ittnär Jonsson.
Här uy min raske bådzmen
Tagher orar i handh
konungen ligger på Ekbärgh
Och haffner migh vmsagdt
Brant kennen i Ittnär Jonsson.
Här uy min raske bådzmen
Tagher orar J handh
konungen ligger för öölandh
Medh vykande brandh
Brant kennen J Ittnär Jonsson.
Och skall iagh nu hedhan bårt fare
Aff theme här landh
Effter migh skola nu gråta
Bådhe qwinnor och män
Brant kennen i Ittnär Jonsson

Och skall iagh nu hedhan bårt fare
Aff themme här öö
Effter migh skola nu gråta
Bådhe qvinnor och möö
Brant kemmen i Istnar Jonson
Och skall iagh nu hedhan bårt fare
Aff themme här stadh
Efter migh skall hoon gråta
Ingelunda iagh hemme baadh
Brant kemmen i Istnar Jonson
Och skall iagh nu hedhan bårt fare
Aff themme här bÿ
Efter migh skall hoon gråta
Och watnet skall af ögonen flÿ
Brant kemmen i Istnar Jonson
14
Thet war nu Istnar Jonson
Han rÿchte vp sin hatt
Och seghin tantz, fru drottningh
månge

Aftr. i Sv. Fornv. II s. 44. 25.

Jungfruun skulle watnet hempta
Vdaff dhen kålle brunnen
Hoon hadhe en frö hwithan kiurtell vppå
Och foolen skynthe ther vnder.
Hoon sågh sigh hytt hoon sågh sigh dytt
Och menthe sigh wara allena
Ther kommer een vngersven rydandhes
Och helsadhe Jungfruun sköne.
Wäne Jungfru och sköne Jungfru
Hwy stå i här så allena
Willen i wara myn hiertelighe kär
Och fölia migh öffuer hedhe.
Edher hiertelighe kär iagh wara will
I hempthen migh the Roser
The som äre wåxne thetta här åår
Och stånde på syn egne Rötter.
Swennen ridher bärgh och dynga daall
Och kunne the Roser ey finne
Ther han sigh för Målare dör
Th[illegible]ware war ther inne

Nu går inne så kom här vth
Och måla migh the Roser
Rätt som the wore wäxte i thetta här åår
Och stugo på sin egne Röther.

Som vngersuen the Roser fick
Lejt han sin gångare springa
Frögden edher frögden edher sköne Jungfru
The Roser haffuer iagh funnith.

När Jungfrun hon the Roser fick see
Doch begijnthe hon till att qwidhe
Jagh hafuer the orden medh skemthe sagdt
Jagh wodde nu skulle icke så mena.

Haffuen j thet medh skemthe sagdt
Till skempdt will iagh thet tagha
Jagh är edher och i blifuen mijn
J alle wåre lijffs dagar. Amen

Afftr. 14. Jagh gåår vthi mijn örthe gård
Sorns. Thy tijden görr migh förlångh
III, 24. Ther blef iagh the wesler war
Iblandh the Rödhe Roser.

Jagh

Jagh togh the näsler vthi myn handh
Och kastar öffuer gården
Nu haffuer iagh migh så illa bränth
Alt för myn hiertelighe käre.
Min käreste hon hafuer migh bedrufuet
Thet är så illa schrifftnedh sänth
Hoon hafuer een annan fasth kärare än migh
Och will migh öffuer giffuen.
Om hon migh öffuer giffue will
Ther skötter iagh inthet vppå
Aldrig regnar thet så fasth
Thet soolen skijne må.
Soolen skijn och daggen driffuer
Öffuer bärgh och diupe daler
Kommer iagh till myn hiertelighe kär
Ther kan iagh bådhe snarlig och taale.
Min käreste hoon går i dantzen
Såsom een mårgon stierna
Ther står iagh och seer vppå
Jagh vnner henne gått så gernä.

Elska en wän och hafft hono kär
Een och icke flere
Så gör iagh all käristan myn
Thet skall migh ingen förmene.

När är bröllop vthi wår bÿ
Thet duger icke hema blifwa
J fåår nu hÿtt myn store skeff
J bryner wäll myn Knifwar
Myn kär man i låfwen migh dÿtt
Till edher står nu all myn lÿtt
Thy iagh wille gerna till bröllops.

Käre skulle till bröllops fare
Hoon hadhe inthet före
Thå fick hoon sigh een stoore bÿtta
Then bandh hon vppå syn öra
Hoon hadhe inthet lätha ther vthi
För vthan suure siller vel
Thy hoon wille gerna till bröllops.

När käringen kom vthi bröllops
gårdh

Begynte

Begynthe hon till att ropa
Hwart och ett barn vthi bröllopet war
Begynthe för käringen löpa
J rytter migh thenna bytta i kwar
Bewarer henne wäll för rätter och mer,
Ty iagh är kommen till bröllops.
Käringen gick vthi stufwun in
Hoon sågh sigh alt om sätha
Jagh wändar aldrigh hwar iagh nu sitter
Förstt iagh får dricka och ätha
J sätter migh hoos min sorghe qwest
Ther wanckar rätter allermest
Ty iagh är kommen till bröllops.
Femthon skiurtlor thå åth hon vpp
Och them allena slätte
Käringen vth genom dören sågh
Må här ikke komma flere rätter
J hemythen migh hytt then gamble wisth
Ty iagh förde hytt så godhan kåsth
Ty iagh är kommen till bröllops.

Skutthen byttor mz full godan grött
Thå månde then käringen thöma
Hwartt och ett barn vthi bröllopeth war
Begynthe för käringen ryma
Käringen vth j wagnen sågh
Må här icke flere grött byttor stå
Ty iagh är kommen till bröllopp.
Käringen språngh på gålfwet frå
Begynthe hoon till att dwantze
Hwart och ett barn vthi bröllopeth war
Begynthe för käringen dantze
J springen wäll högdt i springe wäll läth
Ty iagh hafwer äthit then bröllops grött
Ty iagh är kommen till bröllopp.
Sälle om then afftonen
Then käringen skulle heem
Hwar är nu myn kiöre swen
Som migh skall fölia heem
J setter migh högdt i setter migh blött
Ty

Ty iagh hafuer äthit then bröllops grött
Ty iagh är kommen till bröllops.

När käringen kom i sin eghen gårdh
Thå woro bådhe skogerne fulle
Hemmer man gick henne så warkart emoth
I waren wällkommen dulle
I waren wällkommen min dulle koost
Jären så skamper att håstrå hoost
Ty i hafuen warit till bröllops.

Käringen gick i stufwen in
Begynthe hoon till att kötha
Öll och grött kött och flesk
Thå månde then käringen sputha
Min kära man i hållen wppå
Födha skall iagh Edher söner twå
Ty iagh hafuer warit i bröllops. Amen

In kom Jungfrun gångander
Medh bara fothen ståndander

Ø. Afzr. i Sv. Forns. III, 126.

Hwij ståån j medh baran footh
Alt som lijfwet lijster.
Hwij ståån J medh baran footh
Kan bär ingen rådhe booth
Sitt iagh på mijn kistå
Alt som lifwet lijster.
Sitt iagh på mijn kistå
Maka will iagh iagh låste
Höra will iagh iagh ”onar nij
Alt som lifwet lijster.
Höra will iagh iagh ”onar nij
Makan finner ej i theme bij
Lästen äro i lunden
Alt som lifwet lijster.
Lästen äro i lunden
Lädret är i funder
Sylen är i Tijstlandh
Alt som lifwet lijster
Sylen är i Tijstlandh
Bårstan är i Calmar
Cårdan

Kårdan är j Rome
Alt som lijfwet lyster.
Jungfrun talar till Tärnor twå
J scholen vngersvens hoffsundh thwå
Då ther faller sij tårar aff
Alt som lifwet lyster.
Askan är J biörke tåpp
Biörken är icke vuxen vpp
Watnet är j Kellan
Alt som lifwet lyster.
Watnet är J Kellan
Kellan j wärdgens ende
Drågt är j Trijntandall
Alt som lifwet lyster.
Trågtt är j Trijntandall
Som thet watnet swalke skall
Kamben är j hiorte hoorn
Alt som lifwet lyster.
Kamben är hiorte hoorn
Vfödd är then konungs son

Som then hiörthen sluthe skall
Alt som lifuet lyster.

Hans fadher och hans modher
The liggia i waggone bådhe
Som then konungs son födhe skall
Alt som lifuet lyster.

Aldrigh hörde man slijke
Som så svarar sin wedherlijke
Du skall wara min fäste möö
Alt som lifuet lyster.

Du skall wara min fäste möö
Medh migh skall tu bådhe lefua och döö
Lyster tu migh så klappar iagh tigh
Alt som lifuet lyster.

Lyster tu migh så klappar iagh tigh
Hör thet gått så tackar tu migh
Höret gått så tackar tu migh
Alt som lifuet lyster. Amen.

Tr. i Sv. Forns. III 187.

Thet kom en hoffman rydandhs till
Twår, sadhe Måns, Swart

Hwart i Jesu Namyn will han tå
Hwaradhe käringen kroke noor.
Han will och wår dåtter hafua, H, M.
Hwadhan schall then bröllops kåsten tagar
Hwaradhe käringen kroke noor.
Hafue ikke wij en skeppa medh malt H, M
Wiste ikke ni thet war långe alt
Hwaradhe käringen kroke noor.
Haffue ikke wij en hele kako H, M,
Wiste ikke ni th war långo smakat
Hwaradhe käringen kroke noor.
Wille wij slachta wår stugu grijs, H, M,
Thet är alt för myken spijs
Hwaradhe käringen kroke noor
Wille wij slachta wår gamalt fåår H, M
Wij hafue ther aff ätha i åtto åår
Hwaradhe käringen kroke noor.
Wille wij budhe wår Sorgue gest, H, M
Han är alt för onder gäst
Hwaradhe käringen kroke noor.

Wille wij bindhe wår Klåckare, 8 m,
J mårgon kommer han häppandes
Swaradhe käringen krokenoos.
Wille wij bindhe wår fougdte 8, m,
Han äther alt vp aff bordheth
Swaradhe käringen krokenoos Ame

Afr. 4. Forns. II, 234.

Jungfrun gånger J gröne lundh.

Vnder then gröne lindh
Dijtt kom riddaren rijdhandes
Men linden hoon groor så fagerligh.
Dijtt kom riddaren rijdhandes
Vnder then gröne lindh
Ther fan han Jungfrun hwilandes
Men linden hoon groor så fagerligh.
J sköne Jungfru wilåtu du migh
Vnder then gröne lindh
Rödhe gulleth thå gifwer iagh tigh
Men linden hon groor så fagerligh.
Hwadh skall iagh mz itt rödhe gull göre
Vnder then gröne lindh

Jagh

Jagh thår thet ey för mijn frů att bära
Men linden hoon groor så fagerligh.
Nů sägh att tu stodh på grunneth
wpunder then gröne lindh
Så fan tu thet gullet widh brunnet
Men linden hoon groor så fagerligh
Wij sittiom här widh wij talom här widh
wpunder then gröne lindh
Alle min sorgh bekenner iagh för igh
Men linden hoon groor så fagerligh
Huru skall iagh min frů att swara
wpunder then gröne lindh
När hoon ser migh the bleke kin bära
Men linden hon groor så fagerligh.
Nu segh att tu swarde tijn moders dödh
wpunder then gröne lindh
Så bleknat the kinner som förre war rödh
Men linden hoon groor så fagerligh.
Min moder blef dödh för kärsten gooll
wpunder then gröne lindh

Min fadher bleff dödh för ryma hooll
Men linden hoon groor så fagerligh
Nu äre the alle dödhe
Wÿ under then gröne lindh
Som migh schall bådhe klädhe och födhe
Men linden hoon groor så fagerligh.
För uthan mijn ÿngste brodher
Wÿ under then gröne lindh
Han är migh för fadher och för modher
Men linden hoon groor så fagerligh.
Han satte migh till en foster modher
Wÿ under then gröne lindh < gån
Hoon lärde migh bådhe skära och sÿÿ
Men linden hoon groor så fagerligh.
Hoon lärde migh bådhe skära och sÿÿ
Wÿ under then gröne lindh
Hoon badh migh tuchteligh gå i bÿ
Men linden hoon groor så fagerligh.
Hoon badh migh hålla ähran mijn
Wÿ under then gröne lindh,
Men

...en tack haffue gudh iagh hafuer så giordt
Men linden hoon groor så fagerligh.

Hürstrun hoon kastadhe sin räck j wägg
J hemplthen migh bådhe smör och ägg
J hemplthen migh hytt itt skiurtle faath
Jagh will sättie och få migh maath.
Jtt skiurtle faath
Jagh will sättie och få migh maath
J hemplthen migh hytt en kanne mödh
Jagh will göra min kinne rödh.
En kanne mödh
Jagh will göra min kinne rödh
J hemplthen migh en j hemplthen migh twå
J hemplthen migh bålster iagh såfuer vppå.
En och twå
J hemplthen migh bålster iagh såffuer vppå
Bonden kom aff skogen heem
Fåar iagh någoth af mathen dijn.

H. Afh. i Sv. Forns. III, 141.

Att slogen hem

Fåår iagh något af mathen dijn
Min kär bonde nu töff en stundh
Så lenge mijn öghon the få een blundh.
Nu töff een stundh
Så lenge mijn öghon the få en blundh
Bonden fick sigh till wedhakast
Han quistadhe the läppar som ikke bras
Till wedhakast
Han quistadhe the läppar som ikke bras
Han quistadhe een han quistadhe twå
Så månde han åt slugun gå.
Een och twå
Så gick han dijth som hustrun lågh
Bonden fick hustrun i gålan lårck
Min hiertelig käre ni slatt nu wyl
I gålan lårck
Min hiertelig käre du stadt nu wyl
Hustrun och bonden the danltadhe så
Att läpparna sönder på gålffuet lågh
The

The dantzadhe så
Att käpparna sönder gå galfult lågh
Min kära bonde in hält vp slå
Jagh will löya när in bedher gå.
Tro hält vp slå
Jagh will löya när in bedher gå
Thet giorde husfrun J stora nödh
Hoon gaff sin bonde bådhe smör och brödh.
J stora nödh
Hoon gaff sin bonde bådhe smör och brödh
Rådhe will iagh hwar gran husfru nijn
Hoon nekke ey maten åth bonden sijn.
Hwar gran husfru nijn
Hoon nekke ey mathen åth bonden sijn
Ey förty iagh giorde så
Therföre är min ryggh så blå. Amen
Afb. i 14. Arch. k. 216.

Gall om een afthon ta rym faller på
Ryckher then tretane sijn gångare grå
J bijdhen migh wäll.

Sadhell af silffwer och betzlet af gull
Helst rydher then drenne så dygde full
J bydhen migh wäll.
Så rydher han j Rosennelundh
sin käriste j sitt (?) stund
Ther som han ser dantzan frewor och Jung
J bydhen migh wäll.
Han bant sin hest widh lilie quist
Han bär en stor glädhie thet är bäns wist
J bydhen migh wäll
Wij finnoms wäll åther om midsamars tijd
När dagen görs långh och natte görs blijdh
J bydhen migh wäll
Wij finnoms wäll åther om midsamars dag
När lärickian sunger och göken gaal
J bydhen migh wäll.
Wij finnoms wäll åther j blomster engh
Ther Roser och liliör stå för wår sengh
J bydhen migh wäll.

Amen.

Een Andeligh Wijsa, om the tree märkeliga dagar i wekonne. Siunger såsom: Gudh aff sinne Barmherhertigheet.

P. I. G.

Tre dagar äre besynnerligh
Som wij medh skääll betrachte
Att wij leffwom erinnerligh
Hwor gudh, hans bodh här achte
Medh snille och försichtigheet
Så brukom werldzens fåfängheet
Att wij ärom Gudi kärlle.
Then förste dagh är Långfredagh
Tå Christus för oss alla

Korsfäster effter Gudz behag
Och smakade dödzens galla
Frelste oss så aff wåra nödh
Och will att wij minnes hans dödh
Wårt korss tålige bärom
Then andre dagh är lördagen
Tå Christus är begraffuen
Och hwijlar han så Sabbathen
Ther aff wij lärdom taghom
Att ända så wår hwardaghz wärk
Thet trälen frij från sempen och wärk
Gudz ordh må glader hora.
Then tridie dagh är söndage
Thå Christ stodh vp aff dödha
Medh segerwinning vthan meen
Offuer fienden snöda. Then

Then helgom wij och firanom
Prijsandes Gudh i himmeles Thron
Medh hiertans frögd och gamman.
Fredagen är then ringa tijdh
På udenne wij lessne
Och iämmer sårg och nijkin skrijdh
Ther aff wij oss bedröffwe
För Adams syndh och wåra brist
Wäll hånom som sitt korss full wijst
Bär Jesum Christum effter.
Sabbathen är wår hwijlatijdh
Så korsset oss fråntager
Och rolighetten walldar blijdh
J iord wij här begraffwes
Ther haffwom frid i stora lust

Till thes wår herre Jesus Christ
vpwäcker oss till lijff igen
Sidst kommer hanns frögdedag
Då wij ståå vp aff dödha
Och Jesus Christ i gått behagh
Frijar oss från all mödha
Och tager oss i himmelen roo
Ther wij medh hånom skole boo
J ewiga glädie, Amen.

Den annar, Om then dödeliga
Pestilentia och sorgeliga tijd,
som här i thetta åhr haff-
wer warit. Siunges
såsom:

O Jesu Christ som mandom tog

Hiely Gud hwadh nödh i thetta åhr
Haffwer oss rundt omgiffwit
Medh sorg och gråått i alla wråår
Ther månger haffwer bliffwit
Bortryckt igenom dödhens band
Ehwar han fans i watn och land
Thy ingen sig fryy wiste.

Thyn unga hand och wredes rätt
Haffwa oss O Gud hardt plågat
All Menslig hielp war wthe slätt
Doch haffwer thyn nådh lagat
Thet månger i thyn grämmelse
Fornam stora hugswalilse
Aff thino orde rena.

Therföre wij nu tacke tigh
O milde Gudh och fadher
Att tijn wreede så blidkar sigh
Och nu oss åter glädher
Som wij förnimme dageligh
J thet wår skade umslar sigh
Then oss omkring hwerfft hadhe.

Hoo kan thå thenna tijn godhet
Tillfyllest nock förkunna
Som nu oss nu hafuer beredt
Thi wår sårga sinna
J thet nu wåra skuld och brist
Förlåther igenom Jesum Christ
Ther wij doch straff förtiene.

Och

Och bidie wij igh fader blijdh
Aff hierta, hogh och sinne
Bortwendt itt straff på thema ijdh
Att wij medh gladom sinne
Loffsiungom igh medh innigheet
Berömmander itna godheet
Medh hiertans frögd thar alle.
Frija O Gudh wår konung blijdh
Sampt the medh honom äre
Iffrån alt ondt, nu och alltijd
Aff milda nådh beskiäre
Och hålla i all stånd och kall
I kyrckior, scholar, offuer all
Tin namne till ähra.

Regera och så Rijksens rådh
Medh wijsheet margalunda
Och gif them unna helga nådh
Att the itt ond begrunda
Bewarande thet reent som gull
Och blijff oss allom mild och huld
Här i wår fäderne lande.

Bewara och så thenna stadh
Medh rådh och Inboor alla
Stockholm, och war i theras rådh
Sampt them som tigh åkalla
Gammall och ung, stoora och småå
Och hielp oss i thet nyia åhr
Loffwa tigh alltijdh tacka, Amen.

Om Syndernes förlåtelse. psal: 25.

Ad te leuam animam meam.

Min hogh från menniskior hafwer iagh wendt
Mijn siell i thina hand sätter
O Herre Gudh thin nådhe migh sändt
Lätt migh ey warda förgätter
All mijn lijt hafwer iagh till tigh
Från blygd och skam tu wachta migh
Att sigh mina fiendar ey glediaß

På skam komer hwarken quinna eller Man
Som sigh på tigh förlåter
Thin weldiga hand them frelsa kan
Från sorgh och alskons wådha
Men blygd och skam få alle the
Som tina tienare göra wee
Förvtan alla orsaker.

Wijs migh o herre tijn wägh att gå
Att iagh tijn stigh må lära
Widh tijn sanningh lätt migh att stå
Thy tu äst gudh mijn herre
Mijn hielp och tröst och all mijn lijt
På tigh förlåter iagh migh alltijdh
Trätz them som migh förfölia.

Min herre lätt tigh till hiertat gå
Och wender thet betenckia
Att the allena medh tigh stå
Som tu tijn nådhe skencker
Beslutet hafuer tu forutt
Af ewigheet för vthan list
Att the skola salige warda.

Min vngdoms brist och oförnufft
O herre wedar tilgifua

Ahwå

Afftwå och alla mina orucht
At iagh hoos igh må lefwä
För Herrans Jesu Christi blodh
Som betalningh för oß på kårset stodh
O Herre tenck uppå thetta.

Herren är sööt, rettwijs och godh
Allom them honom påkalla
Om the än hadom synda knoch
Ioch will han them ey undfalla
Han lärer them sin wiliä godh
Stadhfester theras hierta och modh
Alt efter sin egen wilia.

Herrans wägh är sanningh wisserligh
Godhet miskund och nådhe
Sitt löfte håller han tryggeligh
Och oß thet bästa rådher
Alla them hans ordh sanningh kan må

Och elska them af hierta och hugh
Som oss then helga schrift lärer.
För titt helga nampn O herre gudh
förlåt migh alla mina synder
Thär är så myckit thet onda kroch
Och wexer alla stunder
Therföre O herre vnderwys migh
Att wandra i thyn lagh rettelighe
Aldeles efter thin wilia
The menniskior som fruchta gudh
Skola hans rijke erffua
The hauom wo så ewigh wo
Och skola aldrigh forderffuas
Herren är theras rette förman
Sitt Testament them kungör han
Och them sijn Anda skenker.

O herre gud till tigh alltidh
Myn ögon iagh vp lyffter
Hielp af then swåra iagh är vthi
Som migh till dödh förtrychter
Förbarma tigh öffuer migh herre Christ
Ty iagh är arm och elände wist
Ther till af många förachtat.
Af hiertans wee och stoor nödh
Hielp migh i myklin wånda
At iagh ey lidha skall helfwetes glödh
För mina synder många
Afplana all myn orettfärdigheet
Ty mångt göra migh ofredh
Och af förtreet migh hata.
Bewara myn siell och hielp nu migh
Att iagh ey för tigh skämmes

Mitt stadiga hopp hafwer iagh till tigh
Thu wilia lätt alltijdh frammiat
Och hielp nu Herre af sårgh och wee
Israël nu ifrån
Som tigh allena tilhöra. Amen.

Om thet Bröllop i Cana vthi Galilee.

Johannis 2. Siunges såsom: Hwar man.

Tridie dagen ett Bröllop stodh
Wthi Cana i Galileen
Till hwilket Jesu Modher godh
Blef budhin Jungfru Maria
Jesus war och budhin medh flijt
Hans lärungar komme och dijt
Brudgumman ähre bewijsa.
När Måltijden höltz alle bäst
Thå begynte them fattas wijn

Hwar

Hwar man hade tů drůckit hälst
Maria talar till sonen sin
Här är inthet wijn till dricka
Ty them thů will them thet skicka
Annor rådh wij in thy weishe
Jesůs sadhe till henne igen
Qůinna hwadh hafwer migh medh igh
Min tijdh är icke kommen än
Hwadh hafwer tů skaffa medh migh
Hon sadhe till tienarena så
Hwadh han befaler gören så
Han kan och will oß wäll hielpa.
Ther wore sex krůkor af steen
Satte efter Jůdarnes reningh
Try mått gick i hwar och een
Sådan är Johannis meningh
Them bödh Jesůs fylla full snart
Thet blef så beställt medh en fart
The wardt medh watn vpfylte

Han sade skänckier nu vthi:
Och kökemestaren gifuer
Bedher hanom thet smaka fry
Glader han ther af blifuer
Han wiste ey hwadhan thet wijn
Här kom, han smakadhe i thet sin
Men tienarne thet wäll wiste.
Kökemestaren strax bortgick
Brudhgumman leet han tå kalla
Godha wijnet iagh nu först fick
Underligh må iu tigh hålla
Ey hwar man först godt wijn frambär
Och sedhan thet som sämbre är
När gesterne druckne blifue.
Du hafuer surt wijn först vpskänck
Och gömt thet goda alt här till
Du hafuer tigh ey rätt betänckt
Jagh thet så icke hafua will

Thet

Thet war thet första Tecken
Jesus giorde i Galileen
Och sijn herlighet kungiörs. Amen.

Then 128 psalm. Om Gudz welsignelse vthi enn gudfruchtigh hwshåldning.
D. Petrus Palladius Vitamqz faciunt, vthtyt haf.

Hoo som will saligh vthi werlden lefue
I herrans fruchtan skall han sigh öfue
Then trogne herre gudh skall han och dyrke
I tron till hanom sigh alltijdh styrcke
Will tu och så lefua medh dygdh och ähre
Af thine händers arbethe skall thu tigh näre
Fruchtsammeligh skall och din hustru ware
Som itt wijnträ månge wijndrufuor man bäre
Och skulle thine barn delige och reene
Om itt bord sittie som Oliue grene.

Amen

Så skall then man af gudh welsignat wara
Som honom hiertelighen will fruchta och ...
Herren skall igh och lenge i werlden spara
Och altijdh migh sitt salige ordh bewara
Att tu må see thin barnabarn vthan skam
Och sedhan Israëls fredh ewigt anamma
Här will beslute wij nu allesammen
Sjungandes hwar af hiertat amen amen

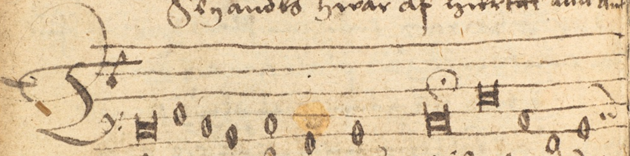

Igh wari lof och prijs ~~christ~~ Benedicet
Englanar och öffre Englar, Throner och thet
Sitt folk o herre lössne igh, Thin brudh aff

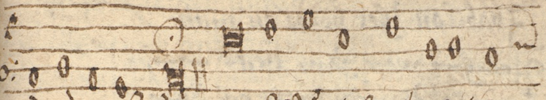

är den dagh förwist. Wij lofue sigh nu och till e-
himmelska herskap, sigh lofue Cherubin och Se-
hiertat nu gleder sigh för tin nåde och barmhertigh-

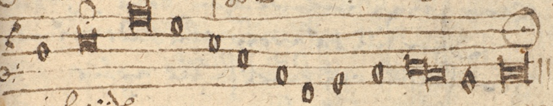

wigh tijdh
raphin. Heligh, heligh, heligh i högdenne, Amen
heet. Herre gud fadher stat oss bij. på latin

O pater ades nobis: Nec sinas nos perire
Munda nos a peccatis: Mori fac beate
Serua nos a Sathana: Conserua nobis fidem.
Ut te mitamur una: Fidamus corde toto:
Tibi nos permittamus: Ut Sathana vitemus
A fraudum omne genus: per Christum superemus
Amen amen sit ita: Dicamus Alla
O christe O sancte spiritus ades nobis.

Afft. 14. Forrs. II, 748.

I babilon ther bodde en man
Joachim war hans rette nampn
Han lefde medh lucht och ähro
Helchiæ dotter trolåfwadhe han
Thet må iagh seya på mijn san
Stoor fångh månde han bära.
Ther till twå woro skickade män
Som falske och sinckfulle wåre
The skulle nu domare wara
Susanna skulle i sin örtegård gå
Hon mente thet ingen henne sågh
Hoon mente sigh wara allena.
Hon wyste sin pijgor efter olie och
Hon giorde thz smörlen för falskhet — såpo eller sink
The wille henne glädie förmena.
The lågo och skylte sigh uthi en wrå
Thet giorde the domare twå
Till henne thå månde the löpa.

The lopå till henne the sadhe så
Nu lått oss nu wår wilia få
Thet welom wij medh igh dölia
Susanna hon swarade them så ther till
The gerningar iagh aldrigh göra will
Ther medh iagh migh gudh bårtglömer
För will iagh emellan edra hender döö
Thet sadhe susanna vdaf stoor nödh
Emedhan iagh kan icke lefwa
The lopo ifrå henne the sadhe så,
att een hos henne liggia skulle få
The sade thå the ifrå henne lopå
Susanna hon skulle till domen gå
Hennes kånde wenner mötte henne tå
För henne månne the gråta
Susanna hon stegh för domen och gret
O herre gudh som altingh weet
Både lönligh och vppenbarligh.

Susanna hon skulle till dödhen gå
Daniell Prophetan mötte henne thå.
Han will sanningen höra
Daniel han spörde the första till
Tu skalt migh seija och war ey seen,
vnder hwadh trä the lågo.
Han swor om gudh och sade så
vnder itt Eke trä the lågo,
Sanningen will migh fram föra.
Daniel han spörde then andra till
Tu skalt migh seija och war ey seen
vnder hwadh trä the lågo.
Han swor om gudh och sade så
Ett linde trä the vnder lågo
Hwadh willen i meer af migh hafua.
Gudz Engel skal koma till eder nu
snart

Och dela eder i stycken små
för lögn som i hafuen loghet.
Then samma dödhen Susanna skulle få
Så fingo the falske domare nu
Och stenadhe wårde the bådhe.
Så blef Susanna frelst ifrå then ynkeliga dödh
Ty hennes bön war stoor till gudh
Så hielper gudh alla sina wänner.

Se: Sv. Forns. III, 145.

Bonden han åtthe en Oxe,
Och bonden han åtthe en oxe
Och han war full wäll wäxen
Men oxen dantzar i Rantzaren.
Och oxen löper på skoghe, 2
Och mötte hanom en Grefwe, Men oxe
Och Grefwen han talar till sina tienare nu
2. Och huru skulle wij den oxen få
Men oxen dantzar i Rantzaren.

4 Och wäll må wij den oxen få z
Och hade wij hornband leggia vppå
Men oxen dantzar i Pantzaren.
5 Och Grefven war icke bånde gran z
Han togh sölfbeltet och gullkläden fran z
Men oxen dantzar i Pantzaren.
6 Min käre Grefwe i bind icke så hårdt z
Jagh hade icke achtat att löpa bårt
Men oxen dantzar i Pantzaren.
7 Och oxen han slap vdaf Grefvens hånd z
Så löp han dijt som han för war wan
Men oxen dantzar i Pantzaren
8 Och oxen han löper sigh heem i gårdh, z
Och rijke bonden för hånom står, Men
9 Du war wälkommen mijn oxe rödh, z
Jagh tenkte du hade långo warith dödh
Men oxen dantzar i Pantzaren.

Jagh ser wäll på thijn horne bandh z
Att du hafuer warit i grefuens land
Men oxen danzar i pantzaren.
Ährligh om mårgon när dagen war lius z
Ther bonden skulle till tinge huus, illum
Thij får mijn hestar stå i stall, z
Och icke mijn boskap heller gå i wall
Men oxen danzar i pantzaren
Mijn kär bonde du slagh icke så hårdt z
Du tacke godh för den dell du hafuer fådt
Du fick här full gått horne band z
Med sölfbelte och gull kädher lång
Men oxen danzar i pantzaren.
Oxen skåpar i lunden, z
Och tolf mark peningar i pungen
Men oxen danzar i pantzaren.

1 EX DO

Afftt. i Sr. Jornf. 4. 16.5.

Gödter vnder öö, här täffla twå herrer
Som en möö, then förste gulterningh på
taffvel bordet van, Cong Walmar tapte
och Rudhe gull wan, i vom till.

Och hörs du siga lithen: Födher vnder
öö, huru lenge lyster tigh bida migh möö
i vom till

Wäll bidher iagh vdi 15 åår, så lenge
som Rudhe gul han lurker sigh om vtth
i vom till

När femton åår wåre liden om gringh
Och icke kom rudhe gul til fästemön sin,
i vom till.

Wenner och frender börie lenckie,
Och huru skulle wij aftte wår frenckie
i vom till.

Wij gifwe wår syster unge herren Troll,
Han hafwer mer gul än lagman hafwer wordh, i ron ill.
Om torsdagen han til bodh han gick om
fredagen han ikke swaren fick, i ron ill.
Om lögdagen han sin gåfwor uth gaf
Om söndagen stodh theras hedersdagh, i ron
The druncko udi dagar the druncko uthi
twå, och ikke wille brudhen åth sänge gå, i ron ill.
In kom och en lithen smådrengh,
Och han war klädh udi brunt kiortell g.
Han stadde sigh för bredhe bordh
Han swarkar så mång skrämptligha ord, i ron ill.
Och han sågh skepet söder under öö
Medh silkes segell förgyllende flögh i ron

Masten vdaf sölffuer förgyllender
voo, Och ther seglar rykte Riddhergul vtåå
Masten vdaf sölffuer styret vdaf
bly, Och der seglar rykt Riddergul vdi
Jngen weeth bondet thet ordet göm
för vthan bruden hon ladhe them i löndes
Brudhen hon talar til brudhe quinner
twå, J låtten migh til brude huset gåå
Och gångh nu huart tu gånge will,
Men aldrig giorde så modher för tigh i wong
Bruden hon skulle til brude huset gåå,
Hon togh then stigen til siöstranden lågh,
Jungfrun hon stiger på hwitan sandh,
Och ther såg hon Riddhergull lädhe i landh

Jungfrun

Jungfrun hon stiger till skeppet in
O herre Gudh gif oß bör och blidan windh,
J segen min fadher mång tusend godh natt
J bidhen honom gifwa och icke sparas i won till
J segen godh natt mijn modher
J bedhen henne förie medh hefftel, i won till.
J segen godh natt then lille små dreng
J lyften honom siffna på sillets sengh, i s
J segen godh natt mijn festeman
J natt söfner iagh på Kunde gulls arm.
Kundhe gull han stiger efter strampen,
Och Jungfrun hafwer han i sin famn,
Jungfrun hon somnar i skepparens famn
Hon warkenar icke för än i wendes konge
Land, i won till.

Gamble man han lyfnad widh Bark-
lösa Ek. Alle sine gråner faller
hon från sigh hon Rotner i Röter,
hon faller nidher i kåpp, Gamble
mannen faller af, then unge wexer up.

Fatigdom och siukdom the ginge sigh
om bÿ, Mötte them sorgh och qwälle,
Då wåre the systrar tre, The ladhe
sin stempna widh gamble Mansens
dör, Herre gudh nådhe then gamble man,
som ther bor innan fört.

Gamble mannen skrÿker gråskal-
lan sijn, Ålderdomen fresser frender-
na sijn, Frender hafwer han många,
Och wänner hafwer han få; Nådhe

fromom

hennem Gudh fader i himmelrijk
som ther skal bytha orå,

Gamble Mansens Näsa Böyes mech
som qwist til Jordh weiden är så snyk=
kul, som ÿster ligger på flodh, han brä=
ker och bracker han brister och sjunker
i gründh, Så går ~~man~~ then gamble
man, som lefwer en långan stundh.

Dödhen han lijknas widh Jägare tö
han släpper uth sina racker, Sijter han
en roo, han bijter wäll tre han bijter
wäll twå, han bijter wäll alle the
Diur som äre bådhe store och små.

Amen

Jagh hafwer migh en herre trolofwadh
i werden ther iagh är, Migh håppes han
skal wäll dåga, Alt bådhe fierre och när,
Hans namn tå wäll iagh skrifwa, Och
bära til min dödh, Han kan wäll sårgen
fördrifwa, Och skilie migh från ångest och nödh.

Gudh gifwe migh thz at lära, Thet iagh
icke sielfwer kan, Tigh höfwes lof heder
och ähre bådhe af quinna och Man Gudh
gifwe migh thz i himmel, att lofwe min
frelsare godh, hwadh iagh är vth eller inne
Gudh läske mitt ångest fulla modh.

Han liknas widh Solenne klara

Som

Som skijn öfwer werlden all hans
nådh är vppenbarat, Jagh gifwer migh
honom i wåldh, han kan wäll sörgen
vthsleckie, Thet hafwer iagh befunnit
medh migh, Min kärst iagh hono wäll
wärkie O Jesu thz lofwer iagh tigh

Alle Englar af himmelsh de skare,
The äre honom gansska när, Ehwadh the
äre små eller store, the hålle hono inner:
ligh kär, Thz och sadhe thet medh sin nåde,
alth widh sin högre handh, Badh them
så styre och rådhe, Thin rike ofhöfwer all land.

När iagh nu emoth tigh bryter,
Lönligh eller oppenbar, Låth tijne mild:

hett flyte, Och gif migh tine nådh,
Jagh beder tigh för thz onda, Tu war
migh icke vredh, Jagh syndar i alla
stunder Myn synder the göra migh ledh.

J synder hafuer migh undfångit
Min modher och thz är wist, Jagh
hafuer i synder gångit, Thy må jagh
wara tyst, Min tröst kan tu förta
ga, Som macten hafuer i wåldh,
Jagh är nu stadder i wånda, bådhe
till lijf och siell.

Jagh flyr til tine nådher, Som magt
tu hafuer i handh, Tu måtte wäll
ofuer migh rådha, Att bådhe til watn
och

denneligh ähre.

Att tu hafwer migh herre Jesu kär, J thenne dag bewarat, Ifrå the onda andars här, Bådhe när och fierr, Som sökte efter min skadhe.

Jagh beder tigh herre Jesu mildh, för thin bittre pine, Gif migh alla mijna synder till Och them förspil, hielp migh medh nådhe thine.

Bewara migh herre Jesu bäldh, för eeld och lijfsens wådhe, J thenne nath tu migh uphåldh, vd. ett wåldh Jagh gifwer migh til tijh hände.

Thin helge Engel ware migh när,

klydh och i all stundh, The onde andar bårt drif ifrå Herre Jesu kär, Medh sina listiga funder.

O Jesu kär hör myna böön, Jagh wäll tigh nu på kalla, lär migh tenckia opå thyn dödh, som tu sielf bödh, Och på thyn martyr alla.

Thå skal tå min siel kula sigh, Inat förrthan all skam, hiertet i drömen tenckie på tigh, Ther till hielp migh, som en ögna steen mig benär.

Lätt migh medh sundheet och frijt

frijt medh, Then klara Morgonstunde,
Vstunda oss see herre Jesu Wundh,
Som medh sitt blodh, frelste oss ifrå
heluetis grunde. Amen.

Jagh stodh migh vp

Een mårgon stundh
alt på så lönlige stadh
Jagh hörde så öncklig klagan
Hwarå en stolz Jungfru badh
Hon badh sin Egen godh wän
Thij han wille ifrån henne fara
Och aldrigh komma igen.
Hon sporde honom til medh qwidhe,

Så önkeligh war hennes gråt
Skolen wij sammman blifwe
Eller skolen wij skilias åth
Thet wille hon nödigt see,
Derföre badh hon så innerligh
Att lössa sin Hiertans wee.

Hon drogh honom til minne
Hwadh han tilförenne hadhe sagt
Doch spardade hans löste sinne
Att han skulle gifwa ther på acht
Thet wille hon hafwa fast
Thy han hadhe henne trolofwat
Och blifwa vthan all last,

Hwar

Hwar är then stora kärlek
Tu hadhe till migh medh troo
Migh syntes tu war så godher
Migh lystade hos tigh boo
Men nu achtar tu sinka migh
Men thz går aldrig vdaf hugh
Thet migh hafwer elskat tigh.

Mitt wesende må nu så falla
Att migh skall hedhan fly
Och öfwergifwa tigh medh alle
Och rymma bådhe landh och by
Ner ångest går migh vpå
Så hören i nu mijn Jungfru
Så endom wij wårt tall.

Hwadh går tigh til mote, eller hwi längtar tu så
Om iagh skal blifwa allena
Stor ångest går migh opå
Men blif när migh en tijdh
Hwadh deell som tigh kan skela
Will iagh vpfylla tigh.
Myn hiertans kiäre Jungfru
Thet kan nu intet så skee
Om iagh i landet blifwer
Dogh wåre thet en hiertans we
Eller wij måtte skilias åth
Om iagh tigh än hadhe
Thet wåre sedher sårg och gråt.
Skal thet så endelig wara
Catt

Att tu skal draga af landh
Då will iagh medh tig fara
Huadh migh går i håndh
Antingen illa eller wäll
Om tu migh tu rådh neklar
Då gör du migh sore oskäll
Tenck på mijn hiertans kiäre
Om thz så ginge till
Thet wäre oß en sorr neso
Att bruka ett sådant spell
Thet kommer oß bådom till skam
Om wij så gerne landet färdas
Då slippe wij aldrig fram.
Thet fålk skulle oß så quelia

Och göra oss myklin bång
Skulle man syn ähra så sälin
Thet wåre en hiertans mång
Men kåre hafuer thz fördragh
Aff eder och alle eder slechte
Wåre thet en glade dagh.
Skona ritt godha ryghte
Thet iagh bör hafuu kiert
Och skammer skal iu förachte
Ty thz är myklin wärdht
Så rächer migh hyt thin huite hand
Haf tak för iu godh wilie
Hwdh löse iu sårge bandh
måg

Mång ting iu hafwer före
Ther iu igh medh hielpa will
Som iagh nu här hörer
Och achtar thet föga ill
Allena will iag när igh wara
Och blifwa såsom iu wilt
Thy wil iagh nu medh fhara.
Lätt af tina sora klagan
Och så tyn swåra gråt
Och tårka af tina tårar
Och fåå igh ett bettre låth
Thet kan lyther förslå
Här finss wäl en i werlden ill
Som löser tyn sora orr.

We migh then stundh och time
Thet nu bleff migh så kär
Nu kan iagh wäll förnimme
Och mercker thern thu är
Thet kunde iagh aldrigh förre tro
Then menniskian till
Mitt hierta kommer til roo.
Så wil iagh nu lydha dödhen
Alt medh en fast
Och skilias från therma werden
Som migh quelier så fasth
Jagh bedher tigh vthan falsk
Attu medh tijne bruune brandh
Skill hofwudh ifrå min halz.
Wille

Wille du nu öfwergifwa
Thin sack så wäll som niger
Thå måtte iagh ey begära
Wårt åtskiliande i thenne tydh
Medhan nu ohan all skäll
Så talar och begärar
Så må i thu fhara wäll.

Thetta och annat mehere
Thet långt wore tala om
Bard therell taall till höye
Rätt på thet samma rum
Ther medh the skildes åth
Han drogh från henne medh sårgen
Och hon blef quar och i gråt.

Jagh kan thet rätt besinna
Och rätt förnimma kan
Att elskogh medh sin gelner
Bedhåller så mången man
Han är en gäst så betysk
I begynnelsen är hon söter,
Widh endan är hon betysk.
Hwadh thetta hafwer innebära
Elskogh medh sorg och små
Så må man här af lära
Och gifwa här acht opå
Thet är en sådhan tingh
Att brukha elskog så innerligh
Han sicker omsider sigh.
Han

Hans Borgh är wäll vingat
Thet man kan wäll at see
När han blifwer tigh förlunger
Så gör han itt hierta we
Thet är hans onda dicht
Så mången höfwisk Jungfru
kommer han på skam och blygd.
Han lefwär tro och ähre
Medh tarkom och wijlom list
Hwar seger af sin begäre
Sigh göra vthan all swik
Thet är sij annath än fledh
Dy när nödhen vthseger
Thå är thet inthet werdt

Så kan man wäl besinna
What elskogs spell
Ibland man och grumma
Noch kärlighett är ill
Men thz och så wara må
Annorlunda kan thz besinnas
När nödhen kommer opå.
Thet will iagh nu rådha alle
Hoo helst thet wara kan
För slikken wådha sigh achte
Rätt såsom en man
Hwar finner man sorell mång
Är elskogen att begynna.
Dag och Natter gör sono lång
Amen.

Then dagh i går framliden är
Den ser wij aldrigh meere
Förlyden tydh hielper intet at quide
J thenne här tydh,
Migh hoppes thz skal wäll gåt at blifwa.
Hwem kan en annan til wilie wara,
För falske klaffarens tunge och taale,
Han segerder thet han aldrigh sågh
eller wetter opå,
Alltingh wender han till ondo
O klaffares tunga fast underligh wara
Som tu hafwer warit förlyden,
Så månge hierta gör tu oglad,
Och skilier them åth
Som gerna wil samman blifwa.

Jag wånder icke hwten thz är moth eller medh
Wan sigh man eller quinne
Jagh håller henne vdi mith hierta kär
Bådhe fierran och när,
Jagh kan henne aldrigh förglömma
När jag henne bodh eller schrifuelse får
Så blifuer jag låszat af al mijn grundhe
När iagh henne seer mitt hierta thz leer
för vthan all swick
Chryst lathe ossz sammen blifue

Sv. Forns. I. 310.

Her Pedher han talar til Systere sin
Men foglen sünger i skogen
Wille i göra godh vilian mijn
Migh wärker en stålt Jungfru

Icke will iagh godh wilian din s.
Wij äre nu syskken för gudhallings
Och wil tu icke göra godh wilian min s
Och dichta wil iagh en lögn upå sigh s
Och dichta nu hwadh tu dichta må s
Men aldrig skal tu min godh wilia fåå s
Her Peder han går för Konungen in s
Han dichtat en lögn på systeren sin s
Min syster hon bar en krona af guld s
Din som hafuer hon lagdt i swärta muld s
Och Konungen talar til sina sueener twå
I gången i skogen och hemptar the båår s
I huggen then båren af Ek och asp s
Och gör then Eld som brinner så fast s

9
Stålt kirstin hon sitter på gångare röd
Så gladelig rijder hon til sin dödh, s.

10
Stålt kirstin hon rijdher i tinget in, s.
Hon biuder lagh och tingh för sigh, s.

11
Til lagh och tingh thz hielper inn thy, s.
Min gudh iagh tror at tu hielper migh, s.

12
Tre gånger thå rijder hon ther eldem omkring, s.
Hennes broder her Pedher sköt henne der in.

13
Stålt kirstin hon räcker uth sin handh, s.
Så bedhes hon dricka för Jesu namn.
Hennes broder han blandade både ethor och win.
Han gaf henne dricka i then hetha låga, s.
Ther komo twå dufwor af himmelen nedh, s.

Finis

Tha the flugo vp så ware the tre
16
Stolt kirstin hon sitt i himmelen brudh
Her Peder hemels broder i helwetet
Under
17
Och aldrigh hörde iagh sådana
Men foglen siunger i skogen
Som dog her Peder skulle i helwetet sinde
migh wecker en stolt Jungfru under
bes. S. Jerem. 11. 22.

Aller sågh iagh thet blåmster gro,
Om winter tydh, sedhan iagh sågh i
dantzen träda, så wenigh ett wijf.
I dantzen trädha så wenigh ett wijf,
som soler öfuer skijn, Thet gifwe Gudh
7. hon
hon wore nu mijn, hörde migh till

Ähr thet sant i sijen för migh, i hällen
migh kär, J rydhen udi mijn faders gårdh
i bidien till migh .

Jagh hafuer warit udi eder faders
gård, Han sadhe migh neij, O kön Jungfru
i tagen orlof udaf eder sielf, och följen mig bårt

Tager migh orlof udaf migh sielf,
Och följer bårt eder När som jagh kommer
udi fremmande land, så skulle i migh .

Jagh will sättie mijn skiö hvite hand
till pante, att thet kom aldrigh udi mijn
hogh eller tancke .

Huilken som kastar en fiäder på
watn, hon flyter derupå, Och huilken som
hafuer en hierteligh kär, han tenker derupå.

Och hwilken som kastar en steen
påå watn, han siunker till grundh,
hwilken som mister sijn fulltrogen wen,
hans hierta görs mug Amen.

Jag är oländigh fodd
J sårg min lijf förnöth
Derföre må migh klaga
hwar jag i min lange dage
Skalt så skall warda fången
kalt vthi Venus bände.
Jag sitter eller står
Jagh ligger eller går
på äsln migh i tanckar
Min hierta sij från ...f wanckar

Cum iagh sofwer är i sömpne
Så görs tu migh i drömme
Hvarföre du min Edle steen
Giör migh that samma igen
Du migh icke förglömme
Mitt hierta hafuer tu i gömme
Giör migh thetta till ähre
Ey bettre iag af tig begerar
Derföre min hiertelig kerrn
Få migh tu tenkkorth nu
Migh sielf will iag tigh gifue
Thin eghen will iagh blifue
Och aldrig från tigh vijke
Fast hättes tu migh ey swijke

Såm solen öfuer går
Thz andre stiernor små
Så öfuergår hu them alle
Thuru the sigh månde kallo
Medh dygdesamheet och hedher
Medh fromheet och ährlige sedher
Nu måtte wij plilias åth
Thet hafuer iagh länge förstått
Gudh hielpe oss snart tilsamman
Oss till stor glädie och gamman
Gudh nådh oss altijdh bewart
Från olycko sorgh och skare Amen
Dufuan och walmon the gå i dantz
Och dufuan dantzar i walmons hand
Hån dantzar en lythen dufua

Jüffrun och walmor the går fengh
Jüffrun dantzar walund fhang
Här dantzar en lijthen düfua.
Jüffrü o düfua du skall dijn dantz
Du tappar bårt dijn rosen krantz
Här dantzar en lijthen düffua.

Then hedan agher på ehrennes
Gudh giffue lyck allom men
gooth lyckt, När jag aff
denne wårldenne skall
skiliass thå ehz dogh aldrelig
mägh skiliass ifrånn gudh,
willie amen

1 Tienth hafuer iagh i konunges gårdh
i mörkesthe natt, ~~En~~ stalt iung-
frw mijn unghe är uppå, så säger
mijn käreste gudh nådhe migh

2 Mijn käreste går sigh till siö-
strandh i mörkesta natt, ther
wore alle skipen lagt ifrå land
Då säger mijn käreste gudh nådhe migh.

3 Der war mijn herre uthi en
sijst baat i mörkesta natt, för-
gylte woro the flaggor uppå;
Då säger mijn käreste gudh nådhe migh

Alt som min käreste kom
seglandh på sundh, i mörkesta natt,
thet wäxer vp weder thet rödhe
i grundh, då seger min käreste

Thet wäxte vp weder thet
målnethi skij, i mörkesta natt,
Ther låg then båthen i styckar
twij, då seger min käreste h.

Nu blifwer min käreste i
watnet dödh, i mörkesta natt,
Jagh kom till landet alt med
en stor nödh, så seger min
käreste gundh nödhe awigh.

Dhe Bofmen the vppat gå
öll i faat, i mörkesta natt
Jagh sörger min kärest bådhe
nat och daagh, då seger min ch.
Dhe Häfmen the drickli i kiäl:
lan drijst, i mörkesta natt Jagh
sörger min kärest i mörker och i
lius, då seger min kärest ch
Thee Greffuer och Herrer the
körer medh wagn, i mörkesta nat
Jagh tager min kärist vthi min
famn då seger min kärist gudh
nådhe migh.

The häfwer the ögha medh
höga hiert, i mörkesta natt,
Jagh häfwer wäll hoos migh kä:
räste näst, så seger migh kärest h.
Then herre han går i stee
stufwun in, i mörkesta natt, gudh
signe wår dantz han går om
kringh, Då seger migh kärest h.
Och efter gå the små sören:
ner twå, i mörkesta natt, Gudh
hielpe oss alla i dantzen gå;
Då seger migh kärest gudh nå:
dhe migh.

Myn herre han sitter och
får sigh maath, i wärdesta watt
Och för wij nu drickha så ärom wij
gladh, då står wyn kärest gudh
nådhe migh. Amen

Een deyligh dantz wijsa att
siungas i Brwdahwset.

Jagh önsker eder alle heelse
så månge som här äre inne
Edle suenner fruur och möör
så och the höffuiske qwinnor.
Wij äre komne af frammande land

Så långt af frembmands rÿke
Til at förföra och see oss om
Som andre flere plÿkke.
Wÿ hafwe thet well förnummit
Att här är gledie udi bÿ
Tÿ äre wÿ nu hijt kommet
Sådant til at befee.
Wÿ wele then gledien föröckie
Som ikke annars weeth
Brude och Brudgumen til ähre
Som nu thetta är skedt.
Ther lata Ärligen bestella
Sin käre fader och modher
Som

Som hafwa sig welet beklaga
Och warit sin barn så godh.
The latha och locka sine wenner
Som nu äre kompne högt
Och giort sig lustig och glade
Ther medh theres federdag beprydt.
The sig wilia förtiena
(sigh)
Hoos hwarsom och hwe igen
J sådana fall och flere
Ther the finna sin wän.
Nu är then wijson til ende
Medh fåge och welmenande ordh

Är hon icke så behendigh

Dog är hon af inge Doctoris gi

Se: 14. Forpl. III, s. 47.

Dåhwar tu kommer medh mijn kär frögd, medh Dygder och så medh ähre, medh glädie och så medh fugle sång, än glader iagh migh ther uthaff: Ehwarest iagh kommer som mijn kärest hon är, ther iagh henne seer, thet meer ökar all mijn glädie.

Min glädie hon ökas mång tusende fåll, ehwarest iagh mijn kärest kan finna, iagh önskar henne bådhe glädie och frögd, hwadh hon är

meer

meer wetta eller mine: Christ gifwe
mijn käreste bådhe glädie och frögd, för
mykin dygd; för hwar thet stund iagh
tänker på henne.

Een krone af gull så wäll be-
sett medh Pärler och Ädlestenar som
äre Rubiner och Dyamanter klar,
sänder iagh mijn käreste att bära alt
för sin dygd och kärlighet hwon ha-
fwer migh bewijst, hon må wäl kallas
mijn hiertelighe kära.

O klaffare hwadh tu äst under-
lig, tu hafwer så myket att göra,
hwadh the Edle qwinnor tänkie
medh sigh ypläger, Jagh will thet

wersta framföra: Christ gifue thz klas-
set både last och skam, ehuar hon
fram faar som wenskapen emillan
then will förmena.

Jag kan icke mer om henne qua:
Ie, hon är doch min hiertelige kär, Jag
håller henne i mitt hierta så kär
hvadh hon är fierran eller nära, hen:
nes bokstaf står skrifuin vti k.b.c.d.
hvilken jag wäll wetth, Christ
signe henne lijf för vthan ende.

Hennes bokstaff står skrifuit
så wijdt öffwer land, hvilken jag
wäll kan, Christ signe hennes lijf för
vthan ende. Amen

Se Arv. III. 45.

En löntligh sårgh hwadh mäst trugh,
hwadh mäst trnger att bära
Thij gör migh tyden och stunden så långh
För hwem skall iagh migh klaga.
Werlden är full med falskheet och swijk
Thet hafwer iag offta förnummit
Så wäl both then fattige som then rijke
hwarest kan man en trogen wän finna
Mitt hierta hon haf en wän sig uthwaldt
Till henne står all min begär
J ordh och taall är hon migh from
Thwarest hon helst månne war,
Är thet sant hon sadhe för migh
När hon gaf migh tilkenne
Thå är thet ingen i werlden till
Som oss kan both åtskilie, uthen allene
doch gudz fadors wilie.

The klaffare the äre så mange till
Rån ther till leggie sin wilia,
The wille oss både åtskilia
Men skee gudh faders wilie.

När som iag går vthspatzere, vppå
mitt lyst och beste, Doch äre the man-
ge onde grannar till, tho alt till the
werste, the wille oss bådhe åtskilie
Men skee gudh faders wilie. Amen.

Then signade dagh som wij nu see
nedh till oss af himmelen kumma,
Gudh lyser för oss ju lenger och mer,
Oss allom till gledie och froma,
Gudh siegh oss ikke skee idagh
Hwarken skam skadh eller wåde.

The

Then signade dagh then signade tydh
wår herre hans födelsse tijme
Thå kom ther liuß af himmelen nedh,
på wytt öfuer werlden att skiine
Thet lyser för oß trämmerligh
Mz och förmthom all tidhe.

Thet kåß wår herre han bar för oß,
för wåre synder och icke för sijna
Thet setter iag idagh emillan dieffwlen och mig
Jagh menar gudz werdige pijne
Det blodh ther nedher på korßet rann
Thet sleckker vth synderna mijne.

Alle the träå vthi werlden är,
Löf gräås och sandh på haffzens bätne
Hadhe the måål och kunde the tala,
Och siunge medh Englar Stemproß

Thå lunds thz aldrigh til fyllest lofua
Jesum Maria son then reena
Then lille fogell han flyger så högt
Och wädret blåser under hans wingar,
Thet är så ondt medh lithen macht
Moth höga bergh att springa,
Thz strömmer thz rinner så flijteligh
Op under the gröne linde.
Och dagen han är nu aldrig så lång
Att affton nåå wij iu wentte
lijfwet thet endes medh dödzens twång
hwem thet wil rette, betenckie
Wij blifwe ophlekt wår graf görs
trångh, Vss följer ingen annan ende.
Blifwe thå gudh wij hade så tient
J werlden så wäll till måtte,
Att wij i himmelrijke hade lönt
rå

nu wij
Då miste icke gudz nåde
När werlden hafuer oss sin baak utwändt
Att wij tå finge ewige bothe.

När wij skolom til wår fädernes landh
Och skilias från thetta här elände
Thå befale wij gudh wår siäl i håndh
J himmelrijkes glädie att sände,
Gudh faders son och then helge andh
Gifwe wårt måål en godh ände amen

Se Sv. Forns. II, 225.

Jagh sågh aldrig blamstret gro
Den wintersens tijdh, Alt sedan iagh
sågh henne i dantzen gå så wenle wijss.
Jagh sågh henne i dantzen gå iagh
wille hon wåre mijn, iagh wille henne
heller än alle the andre, som solen öfwer
skijn.

Will ni hemme heller än alle the
andre som solen öfwer skijn, hwi taall
til hennes närskyldes frender, om the
wille ther widh.

Jagh talte til hennes närskylde frän-
der, the swarade migh nej alt när ni
kommer til fremmande landh, så för-
glömer ni migh.

Dettie will jagh min hiärte bånd
till pant att ni förgåår rett aldrigh
uhr min hogh och tanke.

Dettie will jagh min hiärte hel
til minne att ni förgååt rett aldrigh
uhr min hogh och sinne

Fly bårt fly bårt lithen fina fogel
af lätte griist, hu säggh för alle dagar
min jag kommer ther wist.

Fly bort fly bort liten
finá fogell af Durpe daalen
Jagh för all kärleken min iagh
kommer till taall.

Man tager en steen och ka-
star in i vatn, then siunker i
grundh, och then som wister sin
kiäresten wen, thens hierta gör ung.

Man tager en bladh och
kastar i vatn, thet flyter till
land, och then som får see allt sko
kiästan sijn thens hierta gör gladh lan...

Om otroheet en wysa richtl.

Aftr. i Acta Acad. Aboens. III, 13.

MF Anno 1593

Ther ståndar ett Trä i Roselunz
lund thet liknar wedh heder och
ähre, hwilken som mister en fruk...

vnger swän, hans sorg är ingen
at bärg, Men nu söker hon sen
sig hafwer achtat at glädis.
Jag lade min Hog til en vnger
swen, jag wodde thet skulde så
blifwa, så snart wende han sin
Hog ifrå migh, alt til en lighen
små fijge, Men nu gläder &c.
The gånge sig vp i höge låft
the kastade gull Tärningar rödhe
än hon stånder sig der nedan för,
hon söker sigh till dödhen Men &c.
The gånge sig vp i höghe låft
the toge huar annan i famnen,
hon stånder sig der nedan för, hen-
nes hierta lijder stoor twång, migh
för

för hadhe iagh wodt än Jorden
skulle remna, och himmelen på
migh falla, än iag hadhe wodt then
twenne schulle migh swijke som
iagh hafwer hållit kärast öfwer
alle, Men mycket

Nu är iagh som en willan-
de fogll som sitter uppå lilie
qwist, så långt ifrån Bij, så högt
under skij, så wijdt ifrån wenner
och frender, Men nu &c.

Thet seger iagh ware en få-
kunnigh Man, som bygger sin
hws uppå ijß, ijßen smelter
bårt och hwset sjunker nidher,
af schadan blifwer man wijß och
icke klyke, Men nu förer hans

Amen.

Aftr. i N. Jorr. III, 87.

Thar wexer en quist vdhi mit
Bryst han twinger migh så såre
thet wålder then Römiske lilie
qwist för henne thå feller iagh
tårar.

Hwarst iag min käriste thå
wardenne sågh, mitt hierta
logh ik att gråta migh tyckte
min sinder schulle migh förgåås
så längtas migh efter henne.

Här är swijk vdi wår by
bådhe nu ochi alle stunder thet
wålde thi klaffare som här är
vdi blandh alt medh sin falske
tungor.

För än iag lydher thå klaf-
farens ord, thi klaffarens ords tale
för

för skal iag migh [illegible] i dju
pan daall, och neder i[l] hafzens
grunde
Fför än iagh lider på klaffe-
rens ord på klaffarens onde willia
för skal iag mig latha liggia
under [illegible] lindh, och ifrå mine
gode wenner skilies. Amen

[illegible] III.22.

Jagh gick migh i dale
Jagh hörde [illegible] [illegible] gå
Och der stodh iag en lijtet stund
Jagh lydde uppå then landh
Jagh gick migh i lunde [illegible] [illegible]
Jagh hörde [illegible] [illegible]
Och der stodh iag [illegible] iag [illegible]
Och lydde uppå [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] the flyge [illegible]
The flyge så mange [illegible] [illegible]

Ther kom en winter så kåldh
Han twingade fuglar så alla.
Ther efter kom en sommar igen
The lofde vth öfwer alla gräner
frier och mer the klede sig
i guld och i Edle stenar.
Här håller en vngersuen vthan för
Christ vadhe alt hwadh han whar
logh
Han wil hafwa sin Jungfru här vth
min i guld och i Edle stenar
så länge jag Jungfrun vthi sin hampa
Här en walkommen min lilie
bådhe nu är ingen i werlden ill
wålde thi skal både åth skilie
vdi blandh i werlden ill
tungor skal både åth skilie
För än
han sielfwer Jesus christus
lankus ord
och när thet skier efter hans
Amen! wilie

1 The wore twå edle konunge barn
The låfuade hwar annan sin tro
Thz toghen och en godh wilia
Them bådhe till samman drog

2 Hören i mijn sköne Jungfrů
Hůrů skal iag koma till edher
Här faller så starcke strömer
Emillan edher och migh

3 J kleden af edher kledher
Och leggen på hwiten sandh
Jag wader vp kinset i lyftom
Ther skulen i koma til landh.

4 Ther stodh en onde menniskia
Hon lyddes att ther vppå
Then wenskap skall iag åthskilia
Ther sůndh iag lofůa nů

5 Kom thå then önde menniskia
O herre gůd gif henne thå skam,

Som slechte liuset i lyfton
För den Edle konunge son.

6\. Ther kom en lithen små dreng
Han stadde widh brede bordh
Så snell war han i tungone
Wäll förde han sijne ord fram.

7\. Hell sell både fruer och Jungfrur
J sörien alt medh edher händh
Jag sågh en så Edle konunge son
Att sincke i hafzens grundh

8\. Och alle sågo then skiöne Jungfru
The wårdo så sörge fulle
Hon felte tårar af kinne
För den Edle konunge son.

9\. Hören i mijn kiäre moder
J låfwen migh till stranden gå

Wäll

Wäck vp min yngste brodher
Och han skall medh migh gå
Min broder han är så liten och ungh
Han kan sigh intet förstå
Han ripsher vp Roser och lilior
Som vth widh wägen stå.
Then Jungfrun hon går så förande
Alt till then wijde siö strandh
Så fan hon der en fiskiars båth
Ther som han fiskade i landh.
Hören i migh kiäre fiskiare
Alt hwadh iag spör edher till
Sågh i en Edle Konungs son
Att sunkte i hafzens grundh.
Fiskiat hafwer iag i all natt
Widh Klipper medh migh båth
Jag fan en Edle Konungs son
Han war så edher lijk.

Then Jungfrun tog guld bandh af sin händ
Och guld ringet af sin finger
Then gaf hon ath then fiskiäre
At till åminnelse bandh

Then Jungfrun tog hiertet uthi sin fampn
Och sprang medh honom i siön
Och skylen then mijn fadher
Jag kommer mehr aldrig igen

I skylen godh natt min fader
Och ordher honom hafwa inge quijdhe
Jag siunker migh i siön
Att vppå mijn hertogens sijdhe

I skylen godh natt mijn modher
I bädhen hwnne hafwa ingen harm
Jag siunker migh i siön
Att vpå mijn hertogens arm

Amen

Skam ffå then onde menniskian
Herre gud gif honom få laster och skam
Som förrådde twenne unge lijf
Helst twå ~~Edle~~ Konunge barn samen.

Med sårgen är iag bebunden
J thenne bedröfuende wärldh
Ther klaffare äre så mange/ så mange
Ther hafwa min sårg förwärgt
Alt hiärtat som iag åsinnar
J thenne bedröfuende wärldh
Doch kan iag ingelunde fly
Afftså klaffarens list och flärdh.

Såsom ett Slot är begrundet
Med plancker och starcke Muur,
Så är iag med sorgen bebundenn /:
Jag arme Creatuur.
Gudh gifwe at iag kunde
Utdrifwa klaffaren then grymme gäst,
Doch wil iag aldrig sörie /:
Then wän iag kunne bäst
Lijke som Harkrauken springer
När han wil dricka sijn blodh,
Så lustig är klaffarens tunga /:
Hon är doch aldrig godh.

Den menniskie må wäl lijknas
Alt emot en Basilisk
Hwarom honom i Nätet griper /
Han fånger en skadelig fisk.

Aldenstund iag hafwer lofwat
I thenne bedröfwade wärld /
Hafwer iag nu kunnat beskrifwa /
All klaffarenes list och flärd.

The klaffare äre så månge
Jag kan dem inthet hafwa nämbdt
Gud gifwe them wee och wånde /
Så månge hafwa the förwändt.

En wän haffwer iag i mitt hierte så
Den iag achtar med ähran omgå kär
Föör klaffaren med sine herunkter :/:
Will komma mig ther ifrå.
Men bettre kan iag ey finne,
Än all ähr och dygd :/:
Då står man klaffarnn i wedskiner :/:
Och hafwer siälf lust och frögd.
Doch fleszändi lofft och ähre
Som menniskian hafwer så wäl klap
Wij hafwe hwar annan så kär,
Hafr wäll haf tusend god Natt

Wij tacke tigh Herre Jesu Christ
Genom thijn bittre pijn
Att tu för oss dödher wården äst
Herre Jesu Christ
Wijk tu från oss nådher thijne Amen

Aftr. i Sct. Forrs. III, 69.

Jagh weth een så deeligh Roose
Är hwitt som lilie bladh
När iagh på henne tencker
Så göör mith hierta gladh.
Hennes höffwiske lustige farter
Hennes brinnande kärlighet
Thin kärcste ther medh förluster
Ther vppå legger hoon stoor flijtt.
Hennes höffwiske lustige stämma
Är som een nechter gaall sångh
Mitt hierta glädher och frögder sigh
Aff sådan lustigh klangh.

Hennes bladh skijn som blyan
Hennes hååår som purpur klaar
Gudh lathe henne aldrigh förå
Uthan altijdh wara gladh.
Gudh wille them sammam komma
Som gerna tilsamman wille wara
Sigh till gagn och godhe
Herren gudh till låf och prijs.
Som soolen skijner offuer alle
Så är hennes dygd wthspriijdh
Gudh lathe henne medh sin aldra käreste
Leffwa vthi glädhie och mykin frögd.
Jungerswen tager Jungfrun vthi sin
famn, lyster Edher dantze min alder
käreste godh wän.
Gerna thå wille iagh dantze medh righ
wåre icke så månge som achte
vppå migh.
migh

Migh arrlar fadher och migh arlar
mödher, migh arlar syster, och migh arlar
brodher, h migh arlar h.

Migh arlar och så min fäste swen,
thet mest som iagh rädher, så rädher
iagh för hanom. Amen

Afs. i. Sv. Forns. II, 244.

Her Peder han gifte sin dotter i fiord
han gaf henne gull och krone rord
Så wäll twoh sommarsens ryche.

Thet wore ilsamningar j natt eller twå
Then wide månde Jungfrun sin hiärllsooth få
Så wäll twoh sommarsens ryche,

Thet sinder i hofwud och werker i bryst,
J lather migh få then mesta prest
Så wäll twoh sommarsens ryche

Min käre Dotter, i lothen ikke så
Thet blifwer icke alle dödhe som soothen få,
Så wäll twoh sommarsens ryche.

I hollen migh icke lengre alt up eder
I lagen migh få presten idagh /trall
Så wäll emoth sommarsens tijde
När i hafuen lagd migh på baren [?]
J lagen then Jungfruen som stonder näst
Så wäll emoth sommarsens tijde. /migh
När i hafuen lagt migh i grafuen neth
J tagen then Jungfruen som stonder hoos migh
Så wäll emoth sommarsens tijde.
J gån sedan hem i stellen eder fäär
den blifer snart glömder som aldrigh kommer åter
Så wäll emoth sommarsens tijde.
J gången sedan hem och stenger edre dörar
Then blifer snart glömder som aldrigh kommer före,
Så wäll emoth sommarsens tijde. Amen

Bonden och hans unga Hustru

Begynte the till att semias
Och hwadh skall oss till maten wara
Så swarade han till henne
Een rijan koll thå köp in migh
Så godh een wellingh thå reder iagh igh
Så wele wij dantza och quedha

Hoon satte then koll uppå then eldh
Hoon skulle then wellingen göra
Femken skeppor sichtat miöll
Thå månde hon på wellingen röra
Then wellingen begynte att sioda fast
Alla kettlar krokar the broste well snart
Så wele wij dantza och quedha.

Wollingen begynte at löpa
Och bårt i qwarnedammen,
Femthon qwinna slogh hon om kull
Och femton kom hon till att gånga
Thet war een wolling ther hon foor fram
För henne rädes både qwinna och man
Så wele wij dantza och qwäda
Ther kom bondens unge hustru
Hon war så snell i ordh
Och skam få thå then hustru
Som thenna wollingen giorde
Then wollingen war icke misom slem
Som brändt then hustrun om båda sin been
Så wele wij dantza och qwäda.

Uth kom thå then store gråmunck
Han skulle öfuer wellingen läsa
Wellingen språng sig vp igen
Hon brendt then münckien om nösa
Jag tror sade muncken thet är itt wäll
Och wellingen slog så muncken om kull
Så wele wij dantza och queda Amen.

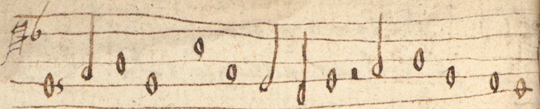

Myn siell o Gudh vphöyer tigh och alt mith
att tu tijn tienarinna wijdt, Hafuer mz stora
Thet namen thz så härlygt är, Ty stoor ähra ba
Tu hafuer till alla behagh, Som tigh fruchta
Hwad the vptenckia tigh emoth, Thet slår tu alt v
Högferd tu och ey lijda kann, Them straffar tu
Såsom tu fordom hafuer giort, Så blifuer thz och
Tu seer till tijn barmhertighz vthi wår nödh och
Thet hafue wij icke förtienth Men af nådt är thz
Som wåra fäder sagdh är, Thet samma tu oß
Jagh lofuar, prijsar, vphöyer, För tigh och mith
O tu wår Gudh och fader kär, Som för oß alla

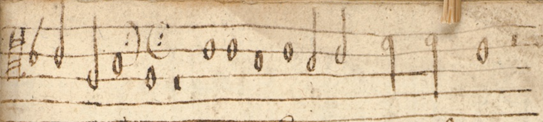

hierta frögdar sigh. Tij kallar och här efter migh,
nådh beprÿdh
ähro bär. Men alla them sigh förhäfua,
ver ÿthen lagh.
der ÿthen fooch. Till odmiukheet ÿhn ögon slåå,
ofver all man.
nu bespordt
wsällheet. Och Israell som på righ troor,
os miskunth: Som är then vomma Abraham,
nu beslår.
hierta böijer. Och sämen som righ sitter när,
wmsängh bär.

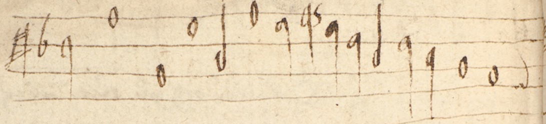

Hela werldennes Kereß saligh och hopp migh
Och thy för thyn macht häfwa förstörer migh all
Thet widh iagh alltidh blifwa nu, Then mättar nu
Medh hoppeth under thyn hielp boor, Thy kommer
Tillsagt att han sädh försan, till himmels arff:
Ther medh härlighet prydder är, och igh helgh an

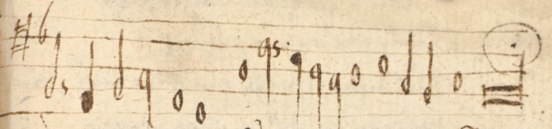

medh thenne macht, en sådan stoor ähre tillsagdt .
sijn bracht, Och förgör them medh sijna macht .
Wthi thijn barm, Then rijka gör tu som och arm .
in i rättan tijdh, Nar theras nödh är stoor och wijdh .
ewigh godh och blijdh, wälsignade till ewigh tijdh .
de medh gammen, nu och i ewigheet Amen.

Inuernali tempore, för swenskat

Frögde sigh all Creatur
Hwart vthi sitt sinne
ware gladh vthi sin boo
Bådhe vth och inne
Tij Jorden bär nu rijkeligh

Trän i skogen innerligh
Knåppas och sprinne
Blåmstreth vthi sin fegringh står
Wexer och så gräset grör,
Thy wij må nu finne.
Fouglen vnder himmelen klar
Af sin Neb må siunga
Theslikes på qwistar baar
Spåle medh sijn unga.
Köldh och fråst försmelter här
Solen får sijn kraft igen
Merker i wijdh mark och lunde
Sommaren medh sijn lustigheet
Igen kommer warm och heet
Frögdens nu gamble och unge
Herrens wälde och stora macht
Lare

Lather sigh see all stunde
Altijgh hafuer han wäll skapt
Jorden medh syn grunde
Här af wij nu lära må
Kenna Gudh och hanom troo
För hans stora vnder,
Som han ibland oß nu beteer
Thet wij medh wår ögon see
Om wij thet merkia kunde.
Alle wij nu lofue igh
Bådhe man och quinna
Vnge gamble innerligh
Nu och i alle sinne
Herre Gudh wår skapare bålth
Två som medh itt wppehåldh
Hielper thet wij förnimme,

Thet ij hafuer i oß vpwäckt
Hielp oß thet göra som ighär täkt
Altijdh medh nåder rijne.
Ähre ske tigh fader kär,
Som oß må beware
Och Christo som thin son är
wår broder han må wara
Then helge ande ware wist
Samma ähra vthan list
Medh sin rådh han oß närie
Gudh then helga Trefaldighet
Skee lof och prijs vthi ewighet
Then ewigh Gudh och herre

Ecce nouum gaudium försvenskat
Eija hwadh för glädi nu
Eija hwadh för under

Hent

Hendt hafuer vthi wår bÿ
J themm werldhens stunde, i themm ÿ:
Jungfrun födha kunde
Vthan mellen ther stunde
Son och hielre blÿdh:
Ther naturen höghe
Sitt hiwll månde böghe
Jungfrun födha kunde
Gudz son vthan meen.
Ther här Mosi buske är
Som bran i högh och laghe
Och doch icke blef förtändt
Renheet mån en ägha, Renheet ÿ:
Themm Jungfrun laghe
Som lilian faghere
Blåmstret hon af sigh bär. Ther natu:

När Gudh sågh then wyle werldh
wara stadd i wånde
Uthaf törne een Roosa skär
Han vthwalda wånde, han ij
födde genom sin Ande
Then frelsaren vnnde
Hednas helsa och wår. Dee ij
Ey kunde guddomen högh
Sigh lenger nedh böye [snödt
Ey kunde wår mildharm och
Meera sigh vphöga, men ij
Een Gudh i lyklare seijat
widh Gudhsson att wara
Uthi himels högd deremot

Amen.

För thin gåffwo så rijkeligh
Som oss hær medh nääre
All nödhtorfft haffwer tu beförgt
Thet tu medh anden haffwer bärgdt
Tij skee tigh prijs och ähra.
Att som wår kropp nu spijsat är
Så måste och förswinna
Nu lätt wår siell tigh blifwa när
Och i thin kärlek brinna
Thin helsosamma ord henne spijse så
Att hon tigh alltijdh tengta må
Till ewigh tijdh på trösta.
Låff ähra och tack i allan tijdh
Skee tigh fadher i högden
Tij tu gör wåra fiender quitt
Genom wår tro och löffte
Till Jesum Christ thin kära son
Som leth oss medh sono tigh till mötin
Till ewigh prijse Amen.

När tigh går hunger och nödh vp-
Hwru tu tigh skall ställa tå ⟨på⟩
Tu grameliga lär
Tu lijdh och gif grann acht vppå
Then wijst ingen nu qwädher.
Thå tigh kommer hunger och nödh
Then herre gudh tu åkalla thå ⟨vppå⟩
Som tigh thet löffet gifwer
Att han tigh wist hielpa will
Så lenge tu här leffwer
Jacob Patriarchen from och båld
Felade brödh till sitt hws vppehold
Then nödh wille Ghudh så lijst
Joseph then herre y Egyptenlandh war
Han månde sijn fadher spijsa.
J dyran tijdh han tigh wäll kan
Bespijsa medh then rätta man
Som tigh widh macht kan hålle
Han skaffar tigh spijs af himmelen nedh
Och wattnet aff hårda hälle.
Israeliterne

Israeliterne giorde han så
När the i öknenne måtte gå
Then barmhertigheet han medh the giorde
Att klädher och skoor them icke nött
Thet kan hans ordh fulbordhe.
En änckia vthi Sarepta war
För henne han them vmsorgh baar
Och henne så försorgde
Att miölet i skäppone henne ey tröt
Och olio i krukonne ey heller.
Boskapen låther han födher få
Korpungana han bespijser så
Att ingen swelter till dödhe
Gräset på markene klädher han
Vthan all arbete och mödhe.
Man lefwer ey allenast widh brödh
När man kommer i hunger nödh
Vthan aff alle the ordhe
Som gå vthaff Gudhs helge mun
The kunna thet fulbordhe.

Frå vngdom in till ålder myn
Haffuer iagh aldrigh i någon syn
Kunna märckia eller förshara
Någhon rättfärdigh mans affödhe
Aff Gudhi förgäthin warda.
Den Enckia som medh sinom man
Hadhe twå söner sägher iagh förstan
Och sijn barn inthet till födho
Gudh gaff henne Olio nogh
Uthan all arbethe och mödho.
Thy är fåfengdt bittida vppstå
Och särla in till hwile gå
Och ätha sijn brödh medh mödhe
Thy herren skaffar thet wenner sijn
Hwar dagh till sine födhe.
I trö godhe Christen mann
Jagh sägher idh then läro förstan
För kråppen haff ey stoor mödhe
Till himmelen tu gijff först acht vppå
Tu får wäll klädhe och födhå.
Christus

Christus wår Herre the konster wäll kan
Medh fäm brödh mättadhe han fem tusend man
Och när the blefuo wäll nögde
Tålff korgar brödh the togho ther wpp
Thet må wår hierta frögde.
Än säger iagh thet för wisse och sann
Att han mättadhe fyra tusende man
Medh siu brödh them till spijse
Och ther vp togh siu korgar medh brödh
Så månde han theras hunger lijse.
Ey tarfuom gärdh wår fadher kär
Then wmsorgh han för oss wist bär
Han låter oss ey se then nödhe
Att någon Christen skulle sweltha ihiäll
Han skaffar oss wist wår födhe.
Låff ~~ähra~~ och tack för sijn miskundh
Wari Gudh fadher i alla stundh
Honom Jesum Christum wår herra
Then helge Ande sedh och så
Som för oss will omsorgh bära.
A M E N.

Een ny Andeligh wijsa uthsatt uthaff Andrea Petri Oesteryck. Anno 73.

Jammath kan iagh ej sjunga
J thenne onde tijdh
Hum huru mangelunda
Medh all sijn handell och idh
wärlden förvänder sigh
Bårtt är all dygd och ähre
Gudhs ordh will ingen läre
Thet klaghar iagh Gudh för tigh.

Nijdh och skam regerar
Lögn och swijk ther will
Sampt andre laster flere
Man hörer hwart man will
Sathan bedrifwer sitt spell
Gudhsfruchtigheet fåstner och snarker
Jbland prester och klerker
fåstnedt är theres kärt will.

Dåch må man beklagha
Hurulunda thet tillgår

Jblandh

iblandh them som machtena haffuä
Under att förestå,
The wilie ther lust vppå
Syn wåld och macht the vthwerkis
Och wele skinfelden sterkis
Lenger än han kan må.
Rettwijsheten och fast haltar
J städher och på landzbygd
Vstundedhige boffuar och skalkar
Som aldrigh lärde dygd,
Haffue nu stoor lust och frögd
Mykit ondt the bedrijffuä
Slemme rappe och kyffuä
Vthan all skam och blygd.
Then rättwijse saak ej geller
Jn för rätt och dom
Medh minder peningen stiller
Thet står alt på hånom
Han gör all saken from
Ther medh spuleller shindh wedhe

Trelustet står them till skams
Så segher Gudhs ord ther om.
Alt gått är nu förswundt
Hwadh Gudh fordom haffuer skapt
Och ondt igen upkommidt
Och brukas nu medh macht
Thet haffuer oss Christus sagdt,
Att emott wärdennes endhe
Skole sigh alt tingh omwendhe
Och monge bliffue förtapt
Dygningen haffuer ey rumett
Påå iorden room att boo
Kärleken är förswunnett
Och må ey finna roo,
Hwar är nu stadigh wenskap och troo,
Skole man ther effter leta
fåfengt man tho arbete
Ther till weller ingen skoo.
Penningar guld och Dalar
Söker

Röker nu medh stoor fartt
Then saligs blifuer vthskalat
Att intet blifuer quart
O Herre gudh kom snart
Här öffuer igh förbarme
Och förlössa the arme
Straffet blifuer them förwart.
Then önkeligh sångh fast lydher
Allesteder bådhe wijtt och widt
Hwadh gudh oss här förbiudher
Thet brukar nu medh största flijtt
werdhe affwund och rijtt
All standh och kall vpfyller
Lögnen nu hwar man giller
Swartt Belzebub måste helst frijtt
Till högfärdh ståått och wälle
Står alles sinne och modh
Hoo icke högtt kan gwälle
Och bäre krone och j skrudh
Sanin

Honom gifz inthet lundh
Han måste ligga stille
Hans taall will ingen gille
wäre han än så wijs som Judh.
Ruste furman Konster
Prijses nu margelundh
Han måste kallas en dåre
armlingh och Matzhundh
Förtrycker bårtt j grundh
Som icke dricker och swälger
Och går som swindes bälger
upblåst och full j all stundh.
Jorden sigh ther wedh giftuer
Vetfuar och skelfuer fasth
Men the som ondt bedrijftuer
Thär sigh ingen hasth
Then stoore börde och lasth
Ifrån sigh att bårtt leggie
Judh

Gudhz nådh och wenskap diggie
Och undwijka Gudhz straff
Hwilken mucher och skenckier
Achter nu gantzska wäll
Een godh sanck att förkrenckie
When alt rätt och skäll
Then thet gör han är säll
Han skall blifwa skånat
Och hadhen ylatt förhånat
Slogen han än Gudh ihiäll.
Ej kan gudh lenger lijdha
Att thet skall så illa gå
Hans swerd är löst j slijdha
Hans wredhe brinner och så
Och achter ther yppå
Att oss han förtärer
Han hafwer achtat att lära
Så kunne wij för honom stå.
Hooll munn och alle [illegible]

Sigh giffue innerligh
Sampt alle helge Englar
Hoor Gudh medh myklin frögd
The ledhe alle ther widh
Förlåssningh the effter wänte
The kunne sij medh synden skenutte
Och lijdha then offedh.
Trofast är Gudh att hielpa
Udaff all wår sorgh och nödh
Ändoch wår synd oss skillya
Att lijdha then ewigh dödh
I Christi blodh så rödh
För wåra skuld uthgutitt
Gifft all hwadh wij haffue brutit
Frelser oss ifrå helwetes glödh.
Rätt skole wij betenckie
Om wij wilie lijfwet få
Att oss sij förderfwer sij skencker

medhan

Medhan wij så särkers gå
Och tenker ther minst vppå
Hans straff sigh wäll fördröyer
Men hoo sigh medh tij böyer
För skadhan måste han stå.
Jcke skall någon mena
Att thenne litle dicht
Är vpfunnet aff migh allena
Vthan bewijser i skrifft
Thet är fast samingh licht
Thundh wredhe sigh vplender
Men hoo sigh tij wmwender
Han måste stå stoor plicht
Jagh haffwer thetta funnet
Vppå en lithen skogh
Och nu så alt vthsunget
Att vpwekia Edhert hogh
J wender edher om till thundh
Alle bådhe lerkte och lärdh
Här är en drijck på färde
Han är icke allom godh.

- Kommer Gött läther oss bidhia
Then Gudh fadher innerligh
att han ey från oss skilier
Sijn wenskap och sijn fredh
O Jesu frelsare blijdh,
Hielp oss aff wår elende
att komma till een godh ende
Och blifwa så medh tigh. Amen.

Alle tingh på Jordenne
Möda oss och många
Som är under solenne
fåfengt ähr och ringe
Som en rök wår lefwa är
kan här snart förswinna
Wärlden som wij hafwe kär
Gör oss alle blinda
Ogha hierta hugh och sin
äre obenegne
Till thet godha märk och blindh

Till

Till thet wrånga wände
Tungen drager i hiertat in
Thetta wärt elände
Hwilket löper snart omkringh
Dödhen är aller ände.
Arme man och nijkin kön
Segh migh thina tanckar
Hwart will tu medh gullet rödh
Som tu samman sanckar
Menar tu thet hielper i nödh
Eller är tu förwarat ancklar
Ney, när tu i skalt sedhan döö
Ett annadh tijdh wanckar.
Sielen ifrån thinom kråp
Tu till pinon länder
Alt tith gods och samman låp
Tijgha thina frönder
Matkan ätha kroppen up
Hene bein och länder

Ther tu sätte till thet håp
Thå i annars hender.
Hustru och tin kära barn
Först medh sårgen skämtther
Hustru sårgh grätt och harm
Ja till glädhie vender
Hustrun tager en annan man
Then tu aldrigh tänkte
Alt thet godha brukar han
Som tu henne skänckte.
Barnen som tigh haffuu kär
Tagha gället rödha
Aff them äfflu jämmerligh här
Plönder medh the dödha
Bleddhionge medh them som dödhe äre
Ithan all sorgh och mödhe
Aff thet godh och penningar
Haffuä the sijn födho.
Wil tu rijkeligh wara klock
Och thet godha lära

Haffuer

Allmechtig är gudh öffuer alla
Wplyser them honom åkalla.
Så är thz under stort
Then skapat hafuer himmel och iord
Och war gudh faders sinne
Then aldrig tienar bordh.
Barmhertig är gudh öfuer alla
Rödjager them honom åkalla
Niderlagdt på höö och strå
Bland wildiur och åsnar så
Kold frost månde honom tränga
Thet korß war icke ringa
Trogin är gudh öfuer alla
Förfordrer them honom åkalla.
Ifrå thet samma rum
Christus till Jerusalem kom.

Att laha sig ther omskära
Och lagsens tienare wara
Rättfärdig är gud öfwer alla
Bewarar them honom åkalla
Loflig, rättferdig och from
Simeon gaf om barnet sin dom,
Att thz skulle hedningarnar lysa
Och Judarna högelig prijsa
Helig är gud öfwer alla
Welsignar them honom åkalla.
Så war och hanna ther
Een propheetissa judi ker
Till alla Judar hon sade
Att the sin messiam fått hade
Barmhertig är gud öfwer alla
Regerar them honom åkalla.
Om

Jesper

Om thetta barnet war spordt
Och hölst för under stort
Dog böd herodes thet tijgas
Och ther om sig uthspördes
Underlig är gud öfwer alla
Förfeer them honom åkalla
När Christus i Judeland war
Förnummo både quinnor och man
Waara födder af Jungfru renn
Dog högste Konung allena
Ewinnerlig blifwer gud öfwer alla
Och helptar them honom åkalla
Wille gud thå låtha först
Hedningarne thet långt ther ifrå
Med en stierno them lyster

Om

Om vnda son vthrÿster
Nådig är gud öfwer alla
Och är när them honom åkalla.
Ett vnder stort för san
The Konungar af östers land
Med store och dyre gåfwor
Nedfollo och barnet tilbådo.
Stormechtig är gud öfwer alla
Vphörer them honom åkalla.
Sedan the thå wore skildt
Och gud hade thet beradt
Thå wart födder then förste
Som werdenn skulle hielper och tröste
Dageligh wachter gud öfwer alla
Och gläder them honom åkalla.

Lofsung

Jaspher

Gudz son som nu född war
Giorde mång hiärte vppenbar
Herodes then weldige härdte
Sitt swerd med han fälte,
Oranskelig är gud öfwer alla
Och frögdar them honom åkalla.
Dessa will iag förwist
Thet barnet Jesum Christum
Och thet i mitt hierta taga
Som fädarna månde förjaga
Trofast är gud öfwer alla
Vppehållar them honom åkalla.
III. Tröst mig o herre gud
Regera mig efter thin bud
Hugswala mitt hierta och sinne
Lätt mig thin hielp förnimme

Hielp Jesu konung öfwer alla
När wij tig påkalla.
Herre du helige and
Giör mig hielp och bistånd
Så lenge iag måste här wara
J werlden i stor fara
Tu tröst du öfwer alla
Och än när them tig åkalla
Ett beder iag ther nest
Och gud du west thet best
När iag af werlden skall draga
Tu wille mig til tig taga
Rätwijß är gud öfwer alla
J nöden will han ingen undfalla.

Amen.

Jespher

Loffuat wari gud fader udi himelrijk
Och hans welsignade son
Jag will eder en wijsa querda
Hon är giordt af Riddar Sancte Jören.
Wår herre han talade til Riddar San:
Du skalt mitt wandr utfrijda cte Jören
Till Babylon then store stadh
Moott dragen skaltu strida.
Then staden är både breder och lång
Och bor en könung der inne
Dijrsämlen får så många sirler
Jag får helsen minder.

Een konungen egher en dotter
Alt ithen til lycka och helsa / så karsk
Then Jungfrun är både skään och ...
Ifrån draken skal tu henne frelsa
Alt wed then staden der ligger en sio
Han är kringmurat med stenar
Alt udi den siö then draken boor
Han är then staden till mene.
Alt i then siön thendraken boor
Han är then staden till mein
Fålk och fää förtärer han
Så må han then staden ödhe
Han går sig för staden up
Han blåser sin anda så fule
Allo

Alle the han anda komme frå
Då blifua the alla döde
Alle the han anda komma fåå
Då blifua the alle döde
Han hafuer så länge wijd then ödt
Then staden ligger halfuer i ödhe
Konungen i staden war
Han gaf der itt gått rådh
Att hwar dag skolom en menniskia offra
Då få wij thes länger lefua.
På thet sidsta hender thet så
At thz på konungens dåtter månde falla
Ther bäggiare gingo för slottet vp
Och konungens dåtter vpkalla.

Konung solt thet tu haffe lofwat
Och gör oß icke till neene
Eller wij bryte then kiorke mur
Och Kastom stycker frå stenar
Göre i mijne kiere borgare
Effterdt
Färe mijne gode wenner
Edzmund solt och penningar
Det will iag gifwe för henne
Han böd och sijt rijke halfft
Han wille thet gerne gifwe
The borgare sade ney
Ty wåre barn wille gerne lefwa
Hörer tu mijn dotter kiere
Du skalt till draken gåå
iag sade

Jag hade ij achtat en Konge son
Och icke den draken tillhånda.
Hon klede på sig sin bryzla Kläder
De bästa som hon förmåtte
Hon tog sig ett lamb vdi hånd
Så förende gick hon af slottedt.
Hon gick sig af staden vth
Hon werrde sine hender så sårg
Hwart och ett barn i staden war
Thå feller för henne tårar.
Hon gick sig på högt berg
Hon såg sig alt om kring
Der kom sancte Jöran ridande
Hans häst gick alt i springande.

18 ...

Hans brand war sprängt hans ...
Som han vti sin fäder fäder war röd
Hans harnisk skinde som en scoll
Och Jungfrun ey förnimmen kunde.

Holla mig holla mig jungfru god
Hui sörie i så saar
Hwad eder [illegible] till dödha är lagdt
Thet skulle i för mig oppenbara.

Jag skal mig til draken gå
Jag är honom tillföda gifuen
Ridher bårt rider bort sagde jungfruen
Om eder lyster lenger at lefua

Icke will jag bårt ridha
Jag wåre mig icke bekrendt

Jag

Jappner

Ri
I
№

Wisbok.
STOCKHOLM.
dskrifter
22